DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 14
FEBRUAR 1967
115. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 14

FEBRUAR 1967

115. ÅRG.

Indhold:

Forsidebillede:
Kirkebygningen på Priorvej i København.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame •97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Ærlighed, et fundamentalt princip i evangeliet

af *Præsident David O. McKay*

Jesus Kristus levede et liv i sandhed. Folk har kaldt ham en entusiast, de har anklaget Ham for at være en drømmer, en asket, en eneboer, og andre tilnavne har de slynget efter Ham, men de siger nødig, at Kristus, Forløseren, var uærlig eller usand. Hans liv var et liv i ærlighed, hæder, oprigtighed.

Han blev draget mod mennesker, som selv var ærlige og hvis hjerter var rene og uden svig. Læg mærke til, hvor hurtigt Han så renhed og ingen svig hos Natanael: »Se«, sagde Han. »Det er i sandhed en israelit, i hvem der ikke er svig.« (*Johs. 1:47*). Deres sjæle tiltrak hinanden som to dråber af morgenduggen, der falder sammen på den samme blomst. Derfor syntes Kristi renhed at opsuge, at tiltrække, Natanaels renhed. Natanael var ærlig og oprigtig som en sand Kristi følgesvend skulle være. Intet menneske, der er uden svig, kan være uærlig. Intet menneske uden svig kan nedværdige sig til chikane og svindel, at bedrage en broder. Kristi liv og Hans lærdomme bar altid vidnesbyrd om sandheden.

I vore dage har Herren gennem Profeten Joseph Smith sagt:

»Thi Gud vandrer ikke på krogede stier, ej heller vender han sig til højre eller venstre, afviger heller ikke fra det, han har sagt; derfor er hans stier rette, og hans kurs er et og samme evige kredsløb.« (*L. & P. 3:2*).

Til de sidste dages hellige, Guds folk, har Han erklæret, at et af de fundamentale principper i deres tro er ærlighed. Jeg er glad for at citere vor trettende Trosartikel:

»Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus's formaning: Vi tror alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.«

»Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene.« (*Matt. 5:16*).

Sandsynligvis kan man ikke bære vidne om sandheden overfor menneskene på nogen mere effektiv måde, end at hver enkelt sidste dages hellig opretholder og nærer alle menneskers tillid overalt. Men for at kunne gøre det må vi være ærlige i alle ting. Hvis vi er bygmestre og går ind på at anvende bestemte materialer i en bygning, så lad os bruge dette materiale. Hvis vi går ind på betingelserne i en kontrakt, så lad os leve op til det, vi går ind på. Den slags ting betragter man måske kun som »småting«, men det er de »småting«, hvorved de mennesker, vi har at gøre med, bedømmer vore handlinger.

Hvis vi bringer kartofler af en bestemt sortering til markedet, og vi beskriver denne sortering, så lad os vide, at en undersøgelse vil vise, om vore udtalelser var rigtige. Jeg var bedrøvet, da jeg engang hørte en grossist sige, at han havde åbnet sække med produkter, som han havde fået fra en gård, og havde fundet fremmed materiale som f. eks. stene og jord lagt i sækkene for at gøre vægten større. Jeg spurgte ham ikke om, hvilken religion disse mænd tilhørte; jeg spurgte ikke om navne; men den slags ting er uhæderlige, og intet sandt medlem af Jesu Kristi Kirke kan nedværdige sig til den slags bedrag.

I verden i dag er der brug for et tegn, et folk, som står frem i klart relief som et eksempel for verden på ærlighed og fair behandling. Jeg vil ikke fordømme verden, men for at illustrere hvad jeg mener, vil jeg lade en gejstlig fremsætte sin mening. Jeg citerer fra Charles Edward Jefferson, forfatteren til *The Character of Jesus*. Idet han taler om verdens uoprigtighed siger han:

Og dog, hvor almindelig er ikke uoprigtighed. Hvilken ynkelig gammel humbugsverden vi lever i, fuld af svindel og uærlighed og bedrag af enhver slags. Samfundet er forbandet med et påtaget væsen, forretningsverdenen er gennemhullet af uærlighed. Den politiske verden flyder over med falskhed og chikane, der er hykleri og simulering og fidusmageri allevegne. Nogle bruger store ord, som de ikke forstår, og nogle påberåber sig kundskab, som de ikke har, og nogle paraderer i tøj, de ikke kan betale for; mange mænds og mange kvinders liv er én kæmpestor løgn. Vi siger ting, som vi ikke mener, udtrykker følelser, som vi ikke har, vi roser, når vi hemmeligt fordømmer, vi smiler, når der er en rynke i hjertets ansigt, vi giver komplimenter, når vi i virkeligheden tænker forbandelser, stræber hundreder af gange om ugen efter at få folk til at tro, at vi er noget andet end vi er. Det er en strafværdig ting at skaffe penge under falske påskud ... Men hvor mange andre ting tror De ikke opnås ved humbug og falske foregivender, som der ikke er anden straf for end den Almægtige Guds fordømmelse? Ja, det er en bedrøvelig, bedragerisk, demoraliseret verden, vi befinder os i; men Gud være lovet er der hjerter her og der, som vi altid kan stole på. Vi har prøvet dem, og vi ved de er sande.

Det blev skrevet for mange år siden, og vi ved alle, at uoprigtigheden og uærligheden blandt folk og regeringer er forøget.

Sandhed og ærlighed er evige love

Hvorledes kan fred og altomfattende broderskab opnås uden sandhed og ærlighed hos regeringer og hos enkelt-

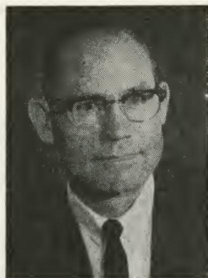
personer? De samme love om evig fremgang kan anvendes på alle vor Faders børn. Et sådant altomfattende krav genspejler guddommelig retfærdighed. Kun ved efterlevelse af evangeliets principper kan fred og altomfattende broderskab opnås og menneskesjælen gå fremad gennem evigheden, og en sådan plan er nødvendig i denne forrykte verden i dag.

Hvis medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige *tror,* ikke bare tænker — at *tro* må være stærkere end at *tænke* — hvis »vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske«, og anerkender det som en del af vort liv, så skulle vore handlinger skinne således hos menneskene, at de, når de ser vore gode gerninger, vil blive ledet til at herliggøre vor Fader i Himlen.

Må vi være ærlige i alle vore handlinger; være sande mod os selv; aldrig være falske overfor vore ærlige overbevisninger; være sande mod Kirken; være sande mod de vidnesbyrd som vi har. Gud hjælpe os til i dette og i alle andre værdige ting at bære vidnesbyrd om sandheden.

David O. McKay

Fra missionens præsidentskab

Jeg husker tydeligt det møde for præstedømmet i 1962, da Præsident McKay meddelte os, at han i de sidste 25 år havde følt behovet for et samarbejdsprogram for Kirken. Han fortalte os dernæst, at det sidst åbenbarede program ville bleve fremsat den aften. Det er betagende at have set denne profetis magt og opfyldelsen af den i de sidste fire år.

Da samordningsprogrammet i så høj grad påvirker den danske mission, har jeg følt, at det ville være klogt at oversætte den side for Det melkisedekske Præstedømme, som findes i Improvement Era og omhandler dette begivenhedsrige program.

PRÆSTEDØMMETS SAMORDNING: EN RAPPORT OM FREMGANGEN

Nu, hvor året 1966 er forbi, er den store plan for præstedømmets samordning godt i gang. I fire år er præstedømmet og hjælpeorganisationernes ledere blevet undervist i dette programs principper og metoder, og der har været stor fremgang.

Nøglen til hele denne aktivitet er hjemmelærernes arbejde. Skulle en familie undlade at udarbejde sine genealogiske familieskemaer, har hjemmelærerne instruktioner om at stimulere den hendøende interesse. Disse mænd inspirerer Kirkens medlemmer til missionærarbejde og minder dem om deres forpligtelse overfor velfærdsprogrammet og andre programmer.

Præstedømmets medlemmer er vokset med opgaven, og man har bemærket en voksende forståelse for begrebet »Jeg er min broder vogter«. Der er også en voksende anerkendelse af den logiske konsekvens deraf, »Jeg er villig til, at min broder skal være min vogter«. Anerkendelse af hjemmelærerne i hjemmet er nøglen til programmets succes.

Vi kan med fordel minde os selv om Herrens tjeneres ord, da programmet blev forkyndt i 1962. Ved præstedømmets møde lørdag aften ved den halvårlige generalkonference i oktober 1962 blev de almindelige planer for samordningsprogrammet fremsat. Talere forklarede forskellige faser af et altomfattende program, der skulle lære evangeliets principper til alle aldersgrupper, hver på sit niveau, og gøre hele præstedømmet aktivt i arbejdet med de fire store programmer i præstedømmet — hjemmelærerarbejdet, missionærarbejdet, genealogi og velfærdsarbejde; og genaktivere de medlemmer, som er uaktive.

Rammende udtalelser af talerne tjener i dag som påmindelser om vort ansvar:

»Ved fremsættelsen af det nye samordningsprogram, som er under ledelse af Præsident McKay, brugte vi som vor tekst en udtalelse fra den store

åbenbaring om Kirkens styrelse, hvori Herren sagde: 'Se, således opbyggede mine apostle i fordums tid min kirke for mig.

Lad derfor enhver røgte sit eget embede og arbejde i sin egen kaldelse. Hovedet skal ikke sige til fødderne, at det ikke behøver dem; thi hvorledes kan legemet stå uden fødder?

Ligeledes trænger legemet til hvert lem, så alle kan opbygges og legemet bevares fuldkomment.' (*L. & P. 84:108—110*).

Denne betydningsfulde udtalelse betød klart, at for det første skulle hver organisation have sin specielle funktion, at den ikke måtte tilrane sig en andens område, hvad der ville være som at øjet sagde til hånden: 'Jeg har ingen brug for dig'; for det andet at hver underafdeling er af lige stor betydning i arbejdet for frelse, akkurat ligesom hver del af det fysiske legeme er vigtig for hele det menneskelige væsen; og for det tredje at alle medlemmer af Kirken kan blive opbygget eller opdraget sammen; og endelig at systemet kan holdes fuldkomment, eller med andre ord at indenfor rammerne af Herrens organisationsplan for Hans børns frelse vil Kirken arbejde som et fuldkomment organiseret menneskeligt legeme med hvert enkelt medlem fungerende således som det var hensigten.

Nøglen til hele samordningsbevægelsen blev givet os, da Det Første Præsidentskab i en vigtig meddelelse for nogle år siden forkyndte de fundamentale principper, som vi skulle bygge på. I denne meddelelse sagde Det Første Præsidentskab:

'Hjemmet er grundvolden til et retskaffent liv, og intet andet kan indtage dets plads eller opfylde dets vigtige funktioner. Det yderste, hjælpeorganisationerne kan gøre, er at hjælpe hjemmet med dets problemer, give særlig hjælp og støtte, hvor det er nødvendigt; og når hjælpeorganisationerne hjælper hjemmet, kan de tænke på, at folks hjemmeliv har tre perioder: den første fra fødselen til tolv års alderen, eller barndommen; derefter ungdomsperioden fra tolv år til begyndelsen af tyverne; og tilsidst den voksne alder, fra begyndelsen af tyverne til livets slutning.'«

— Ældste *Harold B. Lee.*

»Det vil være ansvaret hos de to brødre, som besøger hjemmene under præstedømmets samordningsprogram, at gøre sig fortrolige med den åndelige tilstand hos hvert enkelt medlem af hver familie, som de har fået tildelt. Det vil være deres ansvar at sørge for, at små børn bliver velsignet; at børn bliver døbt, når de er otte år gamle; at drenge er værdige og kvalificerede til at blive ordineret i præstedømmet, når de er 12 år gamle og at de bliver ordineret; at de bevæger sig op gennem præstedømmets grader i den rette orden; at de, der tænker på at gifte sig, på rette måde bliver belært om betydningen af og helligheden ved tempelægteskab og dem af Kirkens standarder, der vil gøre dem kvalificeret til det, således at de vil blive viet i templet.

Det vil være de to besøgende brødres ansvar at kende de aktiviteter i Kirken, som er til rådighed for hvert enkelt medlem af familien og opmuntre vedkommende til at benytte sig af dem — sådanne aktiviteter, for eksempel, som nadvermøder, stavskonferencer og andre aktiviteter i ward og stav; aktiviteter for præstedømmets kvorums, hjælpeorganisationerne, Kirkens uddannelsessystem, genealogisk arbejde og tempelarbejde, og så videre.«

— Ældste *Marion G. Romney.*

Ved slutningen af det gribende møde opmuntrede Præsident David O. McKay til at gå fuldstændigt ind for den nye plan med følgende opløftende og højtidelige ord:

»Medens Ældste Lee og de andre medlemmer af De Tolv fremsatte udkastet til det store samordningsarbejde, der nu forberedes, kom jeg til at tænke på et skriftsted, som jeg vil citere, hvis jeg kan, og som sammenfatter formålet med hele dette arbejde:

'Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere

for at gøre de hellige fuldt beredt til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme,

indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde ...' (*Efes. 4:11—13*).

Det er det, som disse brødre har for øje. Det er det, som I brødre i præstedømmet, der er samlet i denne uhyre store forsamling i aften, har for øje, thi I er den Allerhøjestes tjenere, og Han har givet jer ansvaret for at fuldkommengøre de hellige, at arbejde i gerningen, at opbygge Guds hellige, og formålet er at fuldkommengøre den enkelte ...

Gud velsigne præstedømmet i Jesu Kristi Kirke over hele verden. De er kaldet til at tjene — at tjene Kirkens medlemmer og at tjene verden ved at forkynde det evige evangelium. Må Herren lede os, inspirere os, aldrig lade os være alene ...«

Nu, fire år senere, medens den store plan skrider fremad, kan vi i præstedømmet spørge os selv, hvad vi har udført.

De af os, som er hjemmelærere, kan spørge: Hvad er vort forhold til de familier, vi har fået tildelt? De af os, som er præsiderende i et hjem, kan spørge: Hvorledes tager vi imod hjemmelærerne? Vi skal allesammen udføre arbejde for vore afdøde slægtninge og kan spørge: Hvilken fremgang er der sket med hensyn til opgaven i år? Og med hensyn til velfærd kan vi spørge: Hvor langt fremme er vi med vor egen årsforsyning, så vi ikke skal behøve hjælp fra velfærdsprogrammet, hvis der skulle opstå en nødssituation? De svar vi giver på disse spørgsmål vil være en målestok for vor fremgang i 1966.

Lad os alle gå i gang med det, der er nødvendigt — udfordringen — og gøre næste år succesrigt ved at udføre alt det arbejde, som Herren ønsker af os.

(Fra *Improvement Era, november 1966)*

Don L. Christensen,
missionspræsident.

Skriftrullerne fra Det døde Hav

»En vældig begivenhed i bibelforskningens historie« står der på forsiden af John Allegros bog, Vinters Forlag A/S, Kbh., oversat fra engelsk efter *The Dead Sea Scrolls,* 3. reviderede udgave. En bog, der er værd at læse for alle, der gerne vil vide lidt om de gamle trossamfund før og efter Kristi tid, og som nu har den chance at dykke ned i fortiden og sammenligne Joseph Smiths lærdomme med originale skrifter fra en tidsperiode omkring, i bogen står der om fund fra 3000 år før til lidt over 100 år efter Kristus.

Jeg har læst bogen, og med det forbehold en enkelt gennemlæsning af en populær seriebog kan give, vil jeg gøre opmærksom på de yderst interessante fund af skrifter, udlægninger af skrifter, forordninger og lærdomme, som er kommet for dagen, der i et og alt stemmer overens med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lære. Et nøjere studium af de engang færdige resultater, når de foreligger ud i fremtiden, vil selvfølgelig give langt flere saglige oplysninger end denne populærbog, men selv denne lette udgave med dens overraskende oplysninger om menneskeslægtens første perioder, fra Enoch over Abraham til Kristus, vil for mange af vore søskende være et kærkomment supplement til det studiemateriale, vi besidder i forvejen.

Lad os se på nogle enkelte stykker. Vi har lært, at de første mennesker kunne læse og skrive. I Qumran-skrifterne bekræftes dette, og der tales om »De Himmelske Lys' Bog« hos Enoch, hvori der er befalinger til Methusalem, som var åbenbaret ham af Englen Uril. Der står, at Enoch taler om frafaldet allerede den gang, fordi menneskene lavede om på højtiderne og ikke fulgte kalenderinddelingen af årets dage. Altså kunne de ikke alene læse og skrive, men de havde også en almanak. At Abraham havde præstedømmet, får vi bekræftet på side 137, hvor der står, at Farao bad Abram om at blive behandlet med Guds Hænder for sin sygdom, jeg citerer: »Jeg bad og lagde mine hænder på hans hoved, og sygdommen forlod ham, og han levede«. Således står der skrevet om Abram i det, der kaldes Diciplinrullen. Læg mærke til ordet Abram. I andre skrifter forekommer en masse hentydninger til de sandheder, der er gengivet kirken i dag. Der tales om guder i flertal, om Faderen, alle ånders hersker, i hvis nærhed vi skal dvæle. Hvem er din lige blandt guderne? Se, du er Fyrsten over alle Guder, osv. Der tales om, at Jesus brugte sin MYNDIGHED ved behandling af de syge og ved alle de mirakler, han udførte. Ved Qumran-klosteret fandt man cisterner, som foruden vandopsamling havde til formål, mener bogens forfatter, at fungere som døbefont. I skrifterne er der gjort rede for, hvorledes dåben skal udføres ved nedsænkning af hele personen, og desuden citerer jeg fra side 146 øverst, der står — »ifølge Moses og profeternes lære, også de krævede sand anger før dåben og lovede ligeledes en yderligere rensning ved Gud . . .«. Som vi ved kan et spædbarn ikke vise sand anger, og så er der jo kun én måde at døbe på, nemlig den, der er os blevet anvist af Gud.

En af de dejligste bekræftelser på vor kirkes sandhed kan man finde på side 158 forneden. Bogens forfatter hentyder til den ejendommelighed, at Jesus åbenbart havde et præstedømme, men da han ikke var af Levi slægt, men kom af Juda, som ikke kunne gøre præstetjeneste i Templet, så måtte det være et præstedømme af en enestående slags, der overgår selv den gamle Arons stamme, og så måtte det være modelleret efter oldtidens præstekonge, Melkisedek. Det gjorde trods min urokkelige tro på kirkens lærdomme et dybt indtryk på mig, og jeg ved at det vil gøre det samme på mange af jer. Det, at der bliver fundet beviselige gamle skrifter, hidtil ganske ukendte, og tilmed over tusinde år ældre end det, vi hidtil har været i besiddelse af ,og at det indeholder netop det, som har manglet og er blevet os gengivet, som siger til os, ja — men det har Joseph Smith sagt, og således var det.

Men jeg vil ikke tage fornøjelsen fra jer til selv at gå på opdagelse i Allegros bog: Der står mange andre ting deri, om kobberruller med indgraveringer, om, at han vil genoprette sit folks rige, om slægtled i al evighed, om at den tidligere kirke havde en håndbog, om budbringere fra Gud, at Han vil gøre alle mysterier kendt for sine profeter, om legemet som åndens tempel, Qumran-sektens råd på 12 mænd, om deres lære om de 2 ånder i universet, den gode, som symboliseres ved lyset, og det ulydige onde, som er mørke.

Sluttelig vil jeg gerne pege på den kendsgerning og den visdom, der blev lagt for dagen vedrørende den måde, Joseph Smith fik Mormons Bog på. Det er let for enhver at se, at hvis Gud ikke i dette tilfælde havde værnet om pladerne fra Cumorah og havde begrænset kendskabet til dem til én mand, og først sidenhen til nogle få pålidelige vidner, så var det gået på nøjagtig samme måde med dem som med skriftrullerne fra egnen ved Det døde Hav: så snart det blev kendt, at der var gjort fund af betydning, strømmede araberne til og gravede alt igennem og fandt mange skrifter, som blev splittet ad og fordelt imellem dem for sidenhen at blive gjort i penge (svimlende summer); det sinkede arbejdet så meget, at der i dag, 17 år efter, endnu kun foreligger ganske få færdige oversættelser. Dertil kommer så de skader, der påførtes skrifterne ved den overlast de led ved at blive fordelt mellem komplet uforstående arabiske familier, der nok ikke har behandlet dem med den omhu, der måtte stå i forhold til deres værdi.

Man har ikke svært ved at kunne forudse hvad den samme fremgangsmåde ville have betydet for tilblivelsen af Mormons Bog og hvad resultatet under sådanne omstændigheder var blevet af det arbejde, Gud pålagde Joseph Smith at udføre i sit korte liv.

Knud Edsberg,

Kalundborg.

Vigtig meddelelse

til alle, der ønsker at rejse til templet

Tempelrejserne i år finder sted til følgende tider

Rejse I: 4.— 7. juli

Rejse II: 28.—31. august

Det er absolut nødvendigt, at søskende senest *15. april 1967* har udfyldt og indsendt vedlagte »Foreløbig tilmelding til tempelrejserne 1967« til søster Mary Kaiser

STJERNEN's kontor
Priorvej 12
København F.

Kuverten mærkes »Tempelrejse«.

Da vi i lighed med tidligere år ønsker at være fuldt organiseret med hensyn til de søskende, der får det privilegium at være behjælpelige ved arbejdet i Templet, er det en forudsætning, at vi har diverse navne på brødre, søstre og børn senest ovennævnte dato. Listerne skal være udfyldt og indsendt til Templet SENEST 1. MAJ 1967, GÆLDENDE BEGGE TEMPELREJSER, og søskende, der virkelig nærer ønske om at få del i den velsignelse, det er at arbejde i Templet, kan altså ikke regne med at komme i betragtning, såfremt vi ikke har fået listerne rettidigt.

Benny Lindén,
missionspræsidentskabet.

I 1966 blev der udført følgende ordinancer i Templet i Schweiz:

a) Endowments: Missioner	Mænd	Kvinder	Ialt
Østrigske	374	772	1146
Central-tyske	271	630	901
Danske	415	617	1032
Finske	131	272	420
Fransk-belgiske	108	209	317
Franske	110	212	322
Østlige franske	182	238	420
Hollandske	115	162	277
Nordtyske	219	533	752
Sydtyske	543	987	1530
Svenske	564	714	1278
Schweiziske	1132	1239	2371
Vesttyske (inclusive soldater)	1111	1468	2579
Stave:			
Berlin	191	655	846
Hamburg	240	426	666
Holland	187	202	389
Stuttgart	364	788	1152
Schweiz	911	987	1898
Andre	226	233	459
	7394	11344	18738
b) Dåb:	8270	9805	18075
c) Ordinationer:	7148		7148
d) Beseglinger af ægtepar:			
levende			210
stedfortrædende			6166
e) Børn beseglet til forældre:			
levende			434
stedfortrædende			23815
Ialt ordinancer			74586

Obs.:

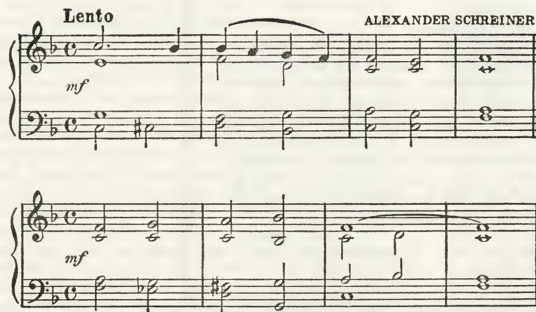
GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø onsdag* fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Søndagsskolen

Nadververs for februar:
Senior-Søndagsskolen:
»*Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.*« (Gal. 6:7).
Junior-Søndagsskolen:
»*Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud.*« (Matt. 5:8).
Nadververs for marts:
Senior-Søndagsskolen:
»*Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.*« (Moroni 10:5).
Junior-Søndagsskolen:
»*Jesus sagde: 'Jeg er vejen, sandheden og livet . . .'*« (Johs. 14:6).
Søndagsskolesang for februar:
»*Ej svar endnu på bønnen.*« (Nr. 124 i den blå sangbog).
Søndagsskolesang for marts:
»*O hør, nu lyder frydesang.*« (Nr. 64 i den blå sangbog).

LAD JER IKKE FRISTE

Efter overskriften at dømme må det være en advarsel, som jeg gerne vil bringe videre, og det er det ganske rigtigt også! Jeg kunne ønske mig, at den trykte skrift her var dobbelt så stor, som den er, at hvert enkelt bogstav var lige så stort som overskriften LAD JER IKKE FRISTE. —

Der er så uendelig mange ting, der til daglig kan friste én, men jeg har i denne tid mødt nogen, eller rettere, fået lov til at kigge så dybt ned i en »sekts« virkefelt, så jeg deraf kan se, hvor farlige disse mennesker er og da særlig for »en svag sjæl«. Nu må ingen gå hen og få den opfattelse, at jeg på nogen måde har været svag, jeg har kun beskæftiget mig med disse mennesker, fordi det interesserede mig, at jeg gang på gang kunne gøre dem tvivlende i deres opfattelse, når jeg fremførte vor Kirkes sandheder, når jeg kunne give dem Mormons Bog for at studere et bestemt kapitel og derefter en uge senere studere dette stykke med dem, høre deres kommentarer og deres vankelmodighed. Det har interesseret mig at kunne tilbagevise deres opfattelse af forskellige skriftsteder i såvel Bibelen som i Mormons Bog, at kunne gøre dem opmærksomme på, at de havde udeladt forskellige tegn, for bedre at kunne få det til at passe ind i den opfattelse. som de gjorde gældende — jeg har modtaget nogle af deres bøger og dér sat de rette tegn, indskrevet korrekte kommentarer og overskrevet de passager, som de selv — ganske vist i parentes — havde indflettet, givet dem deres bøger tilbage med en venlig hilsen om at sørge for at skrive korrekt, og ikke som her at skrive imod bedre viden, en viden, som ikke måtte komme til udtryk! Min hustru og jeg har ofte haft disse mennesker »oppe i en krog«, som man populært siger. Vi har gang på gang set, hvorledes de i deres ynkelige situation har måttet vende tilbage til det skriftsted, som var deres forkyndelses tekst for denne dag — vende tilbage til dagens skriftsted, selvom dette lå langt uden for det emne, som vi diskuterede. Det har flere gange været endeløse, ørkesløse diskussioner, men alligevel har jeg følt mig styrket — følt en tilfredsstillelse ved at kunne så tvivl i disse forhærdede menneskesjæle. Det fik mig til at studere mere, netop for at være rustet til »næste omgang«, det fik mig til at glædes endnu mere over vort sandfærdige Evangelium; jeg følte mig virkelig som en soldat i Herrens sandhedshær. Men en dag før jul nøjedes jeg ikke med blot at modtage det blad, som de kom med, bladet »Vågn op« — Nej, jeg vågnede op, og det skete på følgende måde:

Ældsterne Herson og Allan, som går på mission i vort distrikt, havde nogle gange været hos os angående M.M.-programmet; vi planlagde aftener med »undersøgere« og nydøbte medlemmer — de nydøbte medlemmers medvirken for at få disse med ind i fællesskabet. En aften vi havde et sådant møde, fortalte en nydøbt broder og hans hustru om de besværligheder, som de havde været udsat for fra denne sekts side, fortalte om de husmøder, som

de havde med dem, og om studietimerne i deres »Rigssal«, og i samtalens løb fortalte denne broder, at disse to »vidner« havde fortalt ham, at de havde en undersøger fra Mormonkirken, som de studerede skriften med og som var meget interesseret i »Jehovas vidner«. Nu pegede broderen over på mig og sagde, at han ikke rigtig kunne forstå, at jeg, der havde denne stilling inden for Søndagsskolen, kunne være så vankelmodig; han havde da troet, at **jeg** stod mere fast i Kirken, men mente, at når **jeg** kunne studere deres forkyndelse, ja, så kunne der vel ikke være noget forkert i, at han også gjorde det.

Selvfølgelig fik denne broder og søster en **fornuftig** forklaring på hele dette spørgsmål. Jeg måtte fortælle dem om alt, hvad jeg havde foretaget mig med disse »vidner« — at jeg i min naivitet havde troet, at jeg kunne omvende nogle af disse forhærdede mennesker.

Efter denne aften er det mig meget magtpåliggende at fortælle enhver inden for vor Kirke, at de bør afholde sig fra ethvert samkvem med medlemmer fra sekten »Jehovas Vidner« og lignende — thi de vil i enhver situation forsøge at udnytte dette bekendtskab, som de får med en Sidste Dages Hellig. I bliver skrevet ned i deres bøger til brug ved deres rapporter, og der står, at de har besøgt en »Mormonfamilie«, og når de gang på gang aflægger deres rapporter, så står der ud for jer, at I er »Mormoner«, og en sådan betegnelse vil fryde enhver af deres zonetjenere og da særligt, hvis de mener at kunne have sporet lidt tvivl (og dette, selvom der slet ingen tvivl har været). Jeg forstår nu til fulde, hvorfor disse mennesker har været så interesseret i at tale med mig — det har udelukkende været fordi de derved kunne så tvivl hos andre medlemmer og i særdeleshed hos vore nye medlemmer — netop ved at henvise til de besøg, som de havde hos mig.

I en tid som denne, hvor vi ved, at Satan har mere travlt end nogensinde — husk på, at han også ved at enden er nær — da bruger han alle de kneb han kan finde på — han forsøger på at gøre os passive i vort arbejde i Kirken, han prøver på at få os til at se fejl hos vore ledere og søskende, han forsøger på at drage os ind i tvivlsomme diskussioner, og kun med dette ene for øje at nedkæmpe Herrens værk — og i særdeleshed Hans Kirke.

Jeg beder til, at alle vi voksne igennem vor oplysning i Søndagsskolen må få en sådan viden, at vi kan give vore små søskende i Søndagsskolen den kraft og styrke, som er nødvendig for at stå imod verdens anslag — jeg beder til, at du og jeg må respektere vort kald til det allersidste og at vi ikke tror, at det blot er et søndagsarbejde vi har, for det er ikke nok. Åh! om vi dog kunne få øjnene op for, *hvor* meget det haster og for, hvor lidt vi i grunden gør (bliv nu ikke ked af det, for jeg *ved* godt, at netop *du* slider meget i det! Men tror du ikke, at vi godt kunne give den blot et lille bitte nøk mere? Hvis vi kunne det, så blev det jo samlet til meget — ikke?).

Fra næste nummer kommer der en ny Stjerne i en lidt anden udførelse — det har været mig en stor glæde at kunne skrive disse artikler til jer, og det er med beklagelse, at jeg måske ikke mere får denne lejlighed. Jeg har nok nogle gange »trykket« lidt på pulsen, og det har måske gjort ondt, men alle de breve, som jeg har modtaget, både herfra og fra Amerika, er jeg meget glad for, da de viser, at vi vil kunne møde Satans anslag med oprejst pande — vi er og bliver SIDSTE DAGES HELLIGE.

Kærlig hilsen og tak!
br. *E. Nordby Larsen,*
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

MÅNEDENS Skriftsted

Hvad er formålet med dette program?

Formålet med dette program er at hjælpe elever med at *indføre* visse *missionærskriftsteder i hukommelsen* med henblik på deres missionærgerning i kirken og til at støtte deres egen tro.

Formålet med de særlige 2½-minuts taler er at belyse *skriftstedets betydning for kirkens lære*, som det bliver præsenteret for undersøgere af vore missionærer.

Hver tale skal holdes før den tilhørende recitation af skriftstedet, under første halvdel af søndagsskolemødet. Både det givne skriftsted og den forklarende tale skal kort, men fornuftigt, øves og overhøres i klassen hver søndag og hjemme i ca. en måned forud for deres præsentation ved søndagsskolemødet. Det menes, at under disse omstændigheder er ingen af de foreslåede skriftsteder for lange eller for svære. *Medmindre skriftstedet bliver lært udenad, vil denne øvelse forfejle sit mål.*

Læreren anmodes om *ikke* bare at give dette til eleven med besked om at gå hjem og forberede en tale. Det håbes, at lærer og elev kan mødes og tale sammen om betydningen af dette skriftsted, så at eleven må opnå en god forståelse hvad angår skriftstedet og dets betydning.

Udkastene til talerne er kun lavet for at give nogle ideer, der kan være til hjælp ved udarbejdelsen af en tale. Man håber, at lærer og elev vil søge andre hjælpemidler, f. eks. »JESUS KRISTUS« og standardværkerne.

Forståelsen kan kun opnås på basis af anstrengelser for at opnå den.

MÅNEDENS SKRIFTSTED
Skriftsted til den 2. april 1967, kursus 10.
SKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD.
REFERENCE: 1. Kor. 2:9.

»Men den er, som der står skrevet, »hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, som elsker ham.«

FORSLAG TIL 2½-MINUTS TALEN

Denne udtalelse antyder, at vor Himmelske Fader ikke ønsker, at vi skal prædike angående den menneskelige verdens visdom, men ønsker, at vi skal tale om Guds, vor Evige Faders, visdom. Denne instruktion gælder for os, der lever her på jorden. Vi lærer her om den forståelse, evangeliet giver alle, der tror og følger vor Mesters lærdomme.

Herrens apostle var sikre på, at alle, der lever et værdigt liv, ville blive frelst. Guds visdom kan kun gives os som Guds Ånd åbenbarer den for os. Menneskets ånd kender kun de menneskelige ting, men ved den Helligånd får mennesket forståelsen af Guds veje.

Mere end syv hundrede år før vor Frelser blev født brugte Esajas, en Guds profet, næsten det samme udtryk, som findes i vort skriftsted *(Esajas 64:4)*. Esajas påpegede den samme ting som Paulus, en apostel, gør rede for, at vor Himmelske Fader altid er villig til at hjælpe dem, som vil holde Hans bud. Imidlertid gør Esajas det meget klart, at folk, der vandrer i synd, får straf, mens de, der holder

Guds bud, modtager utallige velsignelser af vor Himmelske Fader.

MÅNEDENS SKRIFTSTED
Skriftsted til den 2. april 1967, kursus 18.
SKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD.
REFERENCE: Matt. 7:21.

»Ikke enhver, der siger til mig: »Herre, Herre!« skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min Himmelske Faders vilje.«

FORSLAG TIL 2½-MINUTS TALEN

»Ikke enhver, der siger til mig: »Herre, Herre!« skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min Himmelske Faders vilje.«

Dette betyder, at en person, der, for eksempel, simpelthen tror på Herrens autoritet eller vedkender sin tro på Hans opofrelse, ikke af den grund vil komme ind i Guds rige; men den, der vil gøre alt, hvad Gud har befalet, skal komme ind i Guds Rige.

Frelseren gik, efter at Han var blevet døbt, rundt blandt folket og fortalte dem om nødvendigheden af at blive døbt og blive bekræftet som medlem af Hans kirke og modtage den Helligånd.

David, salmisten, spørger: »Herre, hvo kan gæste dit telt, hvo kan bo på dit hellige bjerg?« Svaret var: »Den, som vandrer fuldkomment og øver ret, taler sandhed af sit hjerte.« (*Salm. 15:1,2*). Her kan vi se, at en person skulle gøre mere end bare tro. Han skulle vandre fuldkomment, øve ret og tale sandhed for at kunne dvæle i Herrens telt.

Vor største lykke kommer til os, når vi gør Herrens vilje og lærer at elske hinanden. At vi alle må elske hinanden så højt, at vi vil kunne udføre dette program, beder jeg jer inderligt om — jeg beder om, at alle vil lægge mærke til dette belærende skriftsted — tænke meget nøje over det — læg mærke til »... men den, der vil gøre alt, hvad Gud har befalet, skal komme ind i Guds rige«. Man vil heraf se, at det er meget nødvendigt at udføre hele dette program — altså som det er givet til os, og ikke som vi selv synes, at vi bedst vil udføre det — det *kan* ikke være rigtigt, at vi laver om på noget — *vi har ingen ret dertil!!!*

Må Gud velsigne jer i dette arbejde.

Br. *E. Nordby Larsen.*

REJSEGILDE

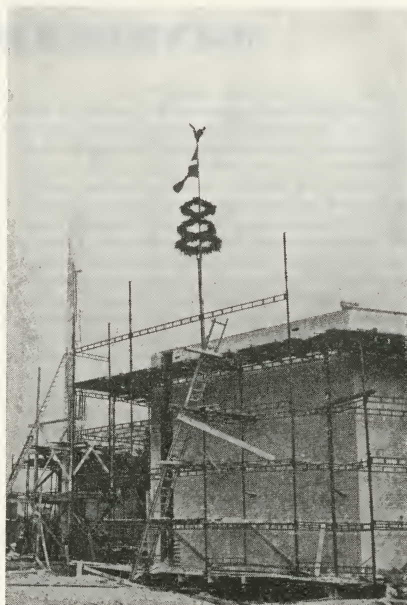
Fredag den 16. december 1966 kl. 15 var der rejsegilde på vor nye kirke på Maglegårds Allé i Søborg. Da det ikke er skik i Amerika at holde rejsegilde, havde man beklageligvis ikke bekendtgjort, at begivenheden skulle finde sted, og derfor var der kun få søskende tilstede foruden naturligvis dem, der for tiden arbejder på bygningen.

Der blev først holdt tale af en repræsentant for det firma, der har bygningen i entreprise; derefter talte Kirkens supervisor for byggeriet, ældste Martin Dietz. Broder Harry Hvistendahl, rådgivende ingeniør for bygningen, takkede arbejderne for den gode indsats. Til slut talte missionspræsident Don L. Christensen og benyttede her lejligheden til at fremhæve den store arbejdsindsats, der er ydet af danske søskende under opførelsen af bygningen; han praktiserede samtidig M-M-programmet, idet samtlige tilstedeværende fik en fin orientering angående Kirken og dens lære.

Til slut udbragte arbejderne et trefoldigt Hurra for Kirken og dens medlemmer og ønskede os fremgang her i Danmark.

Nu glæder vi os til den begivenhed, som Kirken virkelig højtideligholder, nemlig *indvielsen,* og vi skal sørge for, at søskende i god tid bliver informeret, således at vi alle kan møde op!

Benny Lindén
1. rådgiver i
missionspræsidentskabet.

Corelli og med broder Niels Henriksen som organist sang en række sange og desuden medvirkede missionærkoret »Songs of the West«, som endnu engang glædede os med deres smukke sang. Fru Bergliot Salin sang »Alleluia« af Mozart med herr Chr. Petersen ved klaveret og med obligat violin ved broder Corelli, som senere også spillede en violinsolo »Londonderry Air« i Fritz Kreislers arrangement. Missionær Kenneth Johnson sang »The Holy City« med missionær Harold A. Larsen ved klaveret, og missionær Th. Skabelund spillede »Romance« af Sibelius.

Tilstede ved koncerten var ialt 488.

Søndag morgen den 15. juni begyndte møderne kl. 8,30 med et præstedømsmøde, som blev ledet af præsident Edward H. Sorensen. Præsident McKay talte med præsident Sorensen som tolk om forskellen mellem guddommelig myndighed og guddommelig myndighed ved direkte åbenbaring. Der var 155 tilstede.

Søndag formiddag var salen igen stuvende fuld. Børnene udførte med frimodighed og dygtighed et program. Nogle af børnene sang solo, andre talte, og børnekoret sang.

Om aftenen samledes vi atter, og salen var om muligt endnu mere fyldt end om formiddagen. Ialt var der 550 tilstede. Præsident McKay var igen hovedtaleren, og hans tale gjorde et uforglemmeligt indtryk på alle. Efter bøn ved præsident Ejnar Nielsen sang hele forsamlingen »Gud vær med dig, til vi ses igen«, og spontant rejste alle sig op for at bringe vor præsident dette sidste farvel før hans afrejse. Denne sang går os altid til hjertet, men aldrig har den været sunget med en sådan oprigtighed og inderlighed, som da vi sang den som en tak for det store privilegium, vi havde haft, at se og høre Kirkens profet, seer og åbenbarer.

Under deres ophold i København fik præsident McKay og hans familie lejlighed til at se nogle af Københavns seværdigheder, hvoraf især Gefion-springvandet vakte beundring. Lørdag aften efter koncerten var præsident-familien sammen med præsident og søster Sorensen i Tivoli og beundre de smukke lys- og blomsterarrangementer. Og mandag formiddag var

præsidenten og hans selskab en tur ad Strandvejen til Helsingør med besøg på Kronborg, og derefter ad hovedvej nr. 3 gennem det smilende Nordsjælland tilbage til København. Præsident McKay udtalte sin store begejstring for den dejlige tur gennem det skønne Danmark.

Mandag eftermiddag kl. 14,50 samledes alle missionærerne og en stor skare søskende atter i lufthavnen for at tage afsked med præsident McKay og hans familie. To af Kirkens medlemmer overrakte præsidenten en buket, bestående af røde roser, en rødtjørnegren og en hvid lilje, et symbol på, at præsidentens tale søndag aften havde gjort et dybt indtryk på tilhørerne.

For alle os, der overværede præsident David O. McKays besøg i København, var det den største oplevelse i vort liv, og vi vil aldrig glemme det.«

Præsidentskifte

Tiden var atter inde til et missionspræsidentskifte. Præsident Edward H. Sorensen havde præsideret over Missionen i tre år, og hans efterfølger var blevet udpeget af Det første Præsidentskab. Det var ældste Junius M. Sorensen fra Salt Lake City. Præsident Sorensen var født den 3. oktober 1885 i Idaho og havde udført en mission i Norge som ung mand. Han ledsagedes af sin hustru, Mary Gigi Sorensen og sønnen David. Familien Sorensen ankom til Danmark den 6. august 1952.

Trosartiklerne på dansk

Kirkens litteratur på dansk blev beriget med James E. Talmages klassiske værk »Trosartiklerne«, som nu for første gang forelå oversat til dansk. Bogen giver en meget klar og tydelig fremstilling af Kirkens trosartikler og lære i det hele taget. Bogen har givet sine læsere mange timer af glæde, fordi de

deri har fået en logisk og tydelig fremstilling af Jesu Kristi evangelium, som har hjulpet dem i deres daglige liv og i deres forståelse af evangeliets grundsætninger. Bogen er som sagt blevet en klassiker blandt kirkens litteratur og læses stadig med lige stort udbytte.

To nye kirkebygninger

Den danske Mission har lige siden sin organisation tilbage i 1850 lidt under mangelen på passende kirkebygninger. I de fleste grene havde Kirken til huse i lejede lokaler, som i mange tilfælde ikke var særlig bekvemmelige eller passende, men i slutningen af året 1953 blev to nye, dejlige kirker indviet i henholdsvis Randers og Odense, som begge havde været stedbørn, hvad kirkebygninger angik. Lad os igen ty til »Stjernen«, hvor disse begivenheder omtales:

»Lørdag aften den 5. december 1953 indviede Randers Gren, som altid har været stedbarn, hvad mødelokaler angår og har måttet nøjes med meget dårlige lokaler, fordi det har været umuligt at skaffe andre, endelig sin egen kirkebygning. Det var en vidunderlig dag for grenens medlemmer, og indvielsen blev en betagende begivenhed, der havde samlet ca. 310 søskende og venner, således at salen var stuvende fuld. Præsident Junius M. Sorensen holdt indvielsestalen og opsendte også selve indvielsesbønnen. Sangkoret fra Aarhus og en missionær og en søster sang til glæde for alle tilstedeværende.«

Et par måneder tidligere fandt indvielsen af Odense Grens kirkebygning sted. H. C. Andersens fødeby havde som sagt også lidt af mangel på et passende lokale gennem de mange år.

»Indvielsen af Odense Grens nye kirkebygning, den med så stor længsel imødesete begivenhed, fandt sted lørdag den 17. oktober kl. 19,30 i forbindelse med distriktskonferencen. Det var nøjagtigt et år efter, at det første spadestik til bygningen blev taget, og vi, der så bygningen for første gang, var overvældede og begejstrede over den dejlige bygning, som Odense Gren nu har fået. Alt er smukt, lyst og rummeligt, og desuden findes der alle de praktiske og hensigtsmæssige ting, der kan

lette arbejdet, såvel i det daglige som ved højtidelige eller festlige stunder, når mange mennesker skal samles i bygningen.

Indvielsen formede sig på den smukkeste og højtideligste måde. Den store sal var smykket med skønne blomsterdekorationer, sendt som lykønskning af venner og forretningsforbindelser, og søskende og venner samledes i salen og tog plads på stolene, der er gode og behagelige at sidde på. Et afvekslende og dejligt musikalsk program blev præsenteret af koret og søskende og missionærer. Missionspræsident Junius M. Sorensen foretog selve indvielsen af kirken. Det var en stor og herlig dag for Odense Gren og for de 148 personer, der var tilstede.«

I februar-nummeret af »Stjernen« for 1954 påbegyndtes offentliggørelsen af ældste John A. Widtsoes skønne og gribende bog »I Evangeliets Net«, hvori han fortæller om sin mors omvendelse i Trondheim og hendes to sønners rejse til Zion. Da bogen havde sin oprindelse i Skandinavien var det ganske naturligt, at den især havde de skandinaviske søskendes interesse og var samtidig et smukt vidnesbyrd om det gengivne Jesu Kristi evangelium.

I begyndelsen af året 1954 fik Danmark igen apostelbesøg, denne gang af ældste Henry D. Moyle, som var ledsaget af sin hustru, søster Alberta W. Moyle. De var på officielt besøg i de europæiske missioner. Apostlen og hans hustru kom til København den 12. februar 1954, og samme aften holdtes et stort offentligt møde i kirken på Priorvej i København, hvor broder Moyle var hovedtaleren. Næste dag, lørdag, var det besøgende par i Randers, hvor en usædvanlig stor forsamling på 300 mennesker var tilstede for at høre en af Herrens apostle. Onsdag den 17. februar kom turen til Aarhus, hvor medlemmerne også modtog de besøgende med åbne arme. Et apostelbesøg viste sig igen at være en inspiration og en åndelig opløftelse for de hellige i Danmark; de ser stadig hen til et besøg af en Herrens apostel som en af de store begivenheder i deres liv.

Årets begyndelse bragte også gode nyheder til den lille Amager Gren, hvor der den 21. januar var blevet købt en byggegrund, hvor Kirken ville opføre et nyt og tidssvarende møde-

hus for søskende på Amager. Atter var en drøm ved at gå i opfyldelse. Søskende glædede sig allerede til den dag, da de kunne sætte foden indenfor eget hus og ikke være afhængige af mere eller mindre dårlige lokaler.

For første gang i Kirkens historie fik Den danske Mission besøg af præsidentinden for Den kvindelige Hjælpeforenings general-hovedbestyrelse. Søster Belle S. Spafford kom på officielt besøg tilligemed søster Marba C. Josephson fra Unge Kvinders Forening. I ugen fra 26. juni til 4. juli var der arrangeret møder rundt omkring i Missionen med de to søstre som hovedtalere.

Den danske Missions litteratur vokser; ved slutningen af året 1954 blev den beriget med »Profeten Joseph Smiths Lærdomme«, som består af uddrag af hans prædikener og skrifter. Det var den første danske udgave af denne bog.

Et jubilæum i den danske mission

Søster Mary Kaiser, som i 15 år havde været ansat på missionskontoret, først som missionssekretær og siden som redaktør af »Stjernen«, blev i bladet for december 1954 mindet med disse ord af missionspræsidentskabet:

»Vi har længe søgt en anledning til at bringe søster Mary Kaiser en hjertelig tak, og nu benytter vi den anledning, at det den 1. december er 15 år siden hun først blev ansat på Kirkens kontor. Beskeden, som søster Kaiser er, synes hun sikkert slet ikke om at blive gjort til genstand for hyldest, men alle, som færdes på missionskontoret, ved, hvor betydelig en hjælp hun er i arbejdet, og hvor mange ting hun ved besked med og tager vare på.

Hun er redaktør af »Skandinaviens Stjerne«, sekretær i Kvindelig Hjælpeforening, sekretær i Genealogisk Forenings hovedbestyrelse, hun er missionspræsidentens højre hånd og er til stor hjælp for de skiftende missionssekretærer, idet hun så at sige ved besked med alt. – Desuden oversætter søster Kaiser også lektier og artikler til »Stjernen«, og det er morsomt at se,

hvor hun behersker begge sprog. Øjnene læser engelsk, men fingrene klaprer dansk.

Mange kommer for at spørge søster Kaiser, så om et og så om andet, så hun bliver ofte forstyrret og afbrudt i sit arbejde, men trods det er hun altid rede til at hjælpe, og man føler aldrig, at man kommer til ulejlighed.

Vi synes derfor, at det er på sin plads, at Mary Kaiser, som har haft så mange billeder af andre i »Stjernen«, også får sit eget billede i, og vi vil gerne her rette en hjertelig tak til søster Kaiser for det gode arbejde gennem årene. Det har altid været os en glæde at samarbejde med søster Kaiser.«

En velfortjent hyldest til en uvurderlig medhjælper i Den danske Mission.

Fire store begivenheder

Året 1955 vil altid gå ned i historien som et af de store år i Den danske Mission. Fire store begivenheder fandt sted, som satte deres præg på arbejdet i Danmark. Den første var det officielle besøg af ældste Spencer W. Kimball af De Tolv Apostles Råd, dernæst kom Tabernakelkorets besøg og for det tredie medlemmernes rejse til indvielsen af det første tempel i Europa og endelig indvielsen af Amager Grens nye kirkebygning. Ældste Kimball kom til Danmark den 11. juni 1955 ledsaget af sin hustru, søster Camilla E. Kimball, og i den næste halve snes dage besøgte de mange af grenene, hvor der blev holdt store møder. Ældste Kimball vandt de helliges hjerter ved sin noble optræden og milde og vennesæle væsen, altid parat med en hjælpende hånd.

Så oprandt den store dag, lørdag den 3. september, da Tabernakelkoret gav sin første og eneste koncert i Odd Fellow Palæets store sal. Vi henviser til referatet i »Stjernen«:

»Så oprandt den store dag, som vi havde længtes efter, siden de første meddelelser for næsten et år siden kom til Missionen, at Tabernakelkoret ville komme til Europa og også besøge Danmark. Vi vidste på forhånd, at det ville blive en stor oplevelse, og vi havde derfor spændt forventningerne højt, så

højt, at der skulle meget til at indfri dem. Og hvilken oplevelse blev det så ikke! Allerede da koret stemte i med »Kong Kristian« og alle i salen rejste sig, forstod vi, at dette ville blive en aften, vi aldrig ville glemme, og efterhånden som aftenen skred frem, var vi alle så betagne og henrevne, at det er svært at beskrive den vidunderlige oplevelse med nøgterne ord. Men lad os alligevel prøve at give et billede af aftenen og de hektiske dage, der gik forud.

Som vi alle ved, blev korets tourné planlagt i november måned i fjor, og det har været et kæmpearbejde at arrangere alle enkeltheder i forbindelse med tourneen. Foruden korets 379 medlemmer omfattede turen et par hundrede medarbejdere og pårørende, så det var et selskab på over 600 personer, der skulle sørges for. I København blev det besluttet at afholde koncerten i Odd Fellow Palæet, skønt det på forhånd var klart, at denne sal ville blive for lille til alle de mange der ønskede at høre koret, og det var derfor desværre nødvendigt at begrænse adgangen til at købe billetter, således at f. eks. de amerikanske missionærer måtte renoncere på den store oplevelse, fordi de har adgang til at høre koret i deres hjemland. Desværre har København jo ikke endnu den store koncertsal, som ville være det rette sted at afholde en koncert af dette format, og de andre store sale, der findes i København, har ikke den akustik, der er nødvendig for at koret skulle komme til sin ret. Men trods alt var Odd Fellow Palæet den rette ramme om koret, hver tone gik til den fjerneste krog, og de kraftige toner var så fint afstemt efter salens størrelse, at man ikke følte, at salen var for lille.

Et par uger før koncerten var alle billetter revet væk, og missionskontoret og billetsalgsstederne blev lige til den sidste time bestormet af folk, der ønskede billetter, men desværre var det ikke muligt at imødekomme dem. Indkvartering og andre arrangementer for koret var lagt i hænderne på American Express Company, og annoncer og reklame hos Wahl Asmussens reklamebureau, der havde gjort et glimrende arbejde med annoncer, opsætning af smukke plakater, udsendelse af artikler og billeder til alle dagblade i Danmark o. s. v. Wilhelm Hansens Musikforlag forestod billetsalget, efter at venner og

medlemmer af Kirken havde haft lejlighed til at reservere billetter. Alle trådene samledes på Missionskontoret, som i de sidste uger næsten stod på gloende pæle for at få alt til at »klappe«.

Så oprandt den længe ventede dag. Koncerten afholdtes lørdag den 3. september, og aftenen før ankom koret med særtog fra Holland. Selv om det blev langt over midnat, før toget kom, var en skare søskende og missionærer på banegården for at byde koret velkommen. Det var en gribende stund, da vi stemte i med »Kom hellige«, og koret blev stående stille, rørt over denne velkomst, som var den første, de havde oplevet på deres lange rejse. Det blev sent, før korets medlemmer var blevet fordelt i de tyve busser, der stod parat til at føre dem til deres hoteller. På grund af hotelmangelen i København måtte mange indlogeres så langt borte som i Hillerød, Roskilde og Køge. Lørdag formiddag var der arrangeret rundture i København og Nordsjælland, og om eftermiddagen holdtes en afsluttende prøve i Odd Fellow Palæet.

Fra hele Danmark, og også fra Sverige og Norge, som koret desværre ikke kunne besøge på deres tur, var søskende og venner strømmet til København for at opleve den sjældne dag.

Det var et betagende syn, da koret sad samlet på deres pladser på den store tribune, der i dagens anledning var blevet udvidet. Alene den præcise måde, uden forvirring eller uro, som korets medlemmer indtog deres pladser på, vakte spontant bifald og var et godt eksempel til efterfølgelse.

Og så slog dirigenten, J. Spencer Cornwall, an til den første sang. Og hvad hørte vi så? Det var vor egen »Kong Kristian«, og stående og med tårer i øjnene lyttede vi til de vidunderlige stemmer, der sang vor gamle kongesang. Umiddelbart efter fulgte »The Star Spangled Banner« og derefter numrene i det trykte program. Selve dette program er et kapitel for sig. Det var et stort 12 sidet værk, trykt i 4 farver, indeholdende et utal af billeder og forskellige orienterende artikler, såvel om koret som om Kirken. Det var trykt i Salt Lake City, men på dansk, og det var af en så fremragende kvalitet, at det i de danske dagblade blev betegnet som »forbilledligt program« og blev

rost i høje toner. Og så kostede det ikke engang noget, idet hver af tilhørerne modtog et gratis eksemplar.

For hver sang på programmet blev vi mere og mere betaget, vi syntes, at nu kunne sangens kunst ikke nå højere, og dog overgik koret sig selv gang på gang med deres vidunderlige sang. Og da de sluttede med som ekstranumre at synge Niels W. Gades »I østen stiger solen op« (på dansk!), »Olav Trygvason« og til sidst »Der er et yndigt land«, ja, da følte vi det, som havde vi været i himlen og havde lyttet til englenes sang. Vi kunne næsten ikke fatte, at det var menneskelige stemmer, der kunne nå en så fuldendt sammensang. Vi vil ikke forsøge at give et objektivt billede af aftenen, men vil lade de københavnske blade fortælle, hvad de skrev dagen efter koncerten:

Dagens Nyheder:

Smuk korpræstation

Det var ikke nogen helt almindelig koncert, The Salt Lake Mormon Tabernacle Choir gav i går aftes i Palæets store sal. Der var en god del af både budskab og andagt i luften, og meget var mere eller mindre direkte henvendt til den danske mormon-menighed, der naturligvis var mødt talrigt op til koncerten. Det 375 stemmer stærke kor, der sang hele programmet udenad, lagde en inderlighed og hengivelse i hvert ord og hver tone, som stærkt ledte tanken hen på en menighed og dens forkyndelse.

Så langt fra at skade den koncertmæssige side af sagen forstærkede dette forhold netop præstationernes rent musikalske intensitet, således at den helt fremragende koncertoplevelse virkelig formidledes ud til den fyldte sals yderste kroge. Korets tekniske standard ligger på et plan, som vi slet ikke kender herhjemme. Den fuldkomne beherskelse af klangen i forbindelse med en overvældende nuancerigdom og en sjældent levende og organisk rytmefornemmelse sætter dette kor under J. Spencer Cornwalls ledelse i stand til at udføre selv yderst krævende korsatser som f. eks. Händels »And to Us a Son Is Given« med en virtuositet, der udelukker enhver mislyd eller uklarhed og blot lader alt fremtræde med den mest befriende

lethed og selvfølgelighed i foredraget. Man synes at ane en gammel engelsk kortradition bag alt dette. De meget amerikanske arrangementer, hvori nogle af numrene fremtrådte, ligger jo ikke just for vor smag. Men når de bliver gjort med en sådan alvor og kunstnerisk overbevisning som her, må man næsten overgive sig.

Den unge sangerinde Ewan Harbrecht, der havde en soloafdeling og medvirkede i et arrangement af Schuberts »Allmacht«, er også i særklasse. Hendes lyse og overordentlig bevægelige koloratursopran lader formode, at hun har en betydelig karriere foran sig.

I dag kl. 16 giver herrekoret en ekstra koncert i Tivoli. Den vil nok også trække fulde huse, for ih, hvor kan de synge, de mormoner!

Berlingske Tidende:

Stort kor

Hele verdens befolkning kan stå på Bornholm, når blot den klumper sig lidt sammen. I aftes stod hele Salt Lake Citys Mormonkor på tribunen i Odd-Fellow Palæets store sal, og der viste sig at være om ikke rigeligt, så dog tilstrækkeligt med plads til hver enkelt sanger, endda der i alt var 375 af dem. Kor plejer ikke at blive bedre, jo større de bliver, snarere tværtimod. Så meget des mere måtte Salt Lake Mormon Tabernacle Choir imponere, for trods størrelsen var det et ensemble af fremragende kvalitet. Hver enkelt stemmegruppe såvel som det samlede kor var af forbløffende homogenitet og ejede en fylde i klangen, der var lige varmende i soloindsatser og i de store tuttipartier. Selv koleraturerne i et Händels »Messias« kor stod med forbilledlig klarhed. Dirigenten, J. Spencer Cornwall, må være i besiddelse af en dygtighed, der er beundring værdig.

Kunne man således intet have at sige udøverne på, heller ikke solisten, den høreværdige sopran Ewan Harbrecht, måtte glæden ved det af udøverne valgte program være mere behersket. Det er en selvfølge, at koret især ønskede at synge kompositioner, der har nær tilknytning til mormonbevægelsen. Hertil er intet at sige, selv om det musikalske indhold gennemgående var ret magert. Knap så indlysende forekom det,

at det skulle være anbefalelsesværdigt, endsige nødvendigt, at præsentere en intim solosang som Bachs »Kom süsser Tod« i korudgave. Og selv om arrangementer nok er uundgåelige, når det drejer sig om et kor af Tabernacle-ensemblets størrelse, skulle det dog være muligt at undgå de smagløsheder, som tordnede ud fra det sagesløse Hornung & Møller flygel i bl. a. »Al ære, pris og hæder« og i et Gloria af Thomas Cousons.

Salen var fyldt også uden for tribunen. Begejstringen var af næsten lige så usædvanlige dimensioner som koret selv.«

Koncerten var under protektion af Hans Excellence, den amerikanske ambassadør, Robert Coe, der også overværede den. Desuden overværedes den af den amerikanske landbrugsminister, apostel Ezra Taft Benson, samt af en række førende mænd fra det danske landbrugsministerium med Hans Pinstrup i spidsen.

Koret blev dirigeret af J. Spencer Cornwall; som akkompagnatører medvirkede Alexander Schreiner og Frank W. Asper, og som konferencier apostel Richard L. Evans med ældste Bent Jensen, København, som tolk.

Søndag eftermiddag medvirkede koret ved et stort offentligt møde, der afholdtes i Odd Fellow Palæet, og for at give de mennesker, der ikke havde kunnet få billetter til koncerten lejlighed til at høre dem, sang de her nogle af de sange, de havde sunget ved koncerten.

Årets tredie store begivenhed

Den tredie store begivenhed og måske den største af dem alle, der berørte Den danske Mission i året 1955, var indvielsen af templet i Zollikofen i Schweiz, en begivenhed, som i de kommende år vil have større og større indflydelse på de hellige. I årtier har søskendes længsel været at få lov til at komme i Herrens hus og dér nyde de velsignelser, som ikke kan opnås noget andet sted. En af grundene til den store udvandring af Kirkens medlemmer til Amerika var ganske givet tanken om *alle* evangeliets velsignelser; dér fandtes Herrens templer og dér kunne Kirkens medlemmer modtage deres bega-

velser og i det hele taget udføre stedfortrædende arbejde for deres afdøde. Nu, i året 1955, var disse velsignelser kommet nærmere til de danske kyster; det var lettere og billigere at rejse til Schweiz end den lange tur over Atlanten og helt ud til Vestens bjergland. Intet under at søskende modtog meddelelsen om opførelsen af et tempel i Europa med glæde og begejstring. I begyndelsen af september indviede præsident David O. McKay det nye tempel, det første i Europa, og mange danske søskende rejste derned for at overvære indvielsen og for at få lov til at gå gennem templet for deres egen begavelse. Alene det at få lov til at overvære en tempelindvielse – til og med den første i Europa – var en oplevelse af rang. De danske søskende – ca. 110 ialt inclusive missionærer – indsugede alt det skønne og det himmelske med forventningens glæde og troens oprigtighed. De vil aldrig nogensinde glemme denne oplevelse, der for stedse vil være prentet i deres sind. En beskrivelse af en tempeltur af broder og søster Hans Billeskov Jansen fra København giver et udmærket billede af søskendes følelser, når de første gang står for at skulle træde ind i templet. Beskrivelsen kaldes meget betegnende »Gæster i Herrens Hus«:

»Brødre og søstre. Jeg ønsker, De skal vide, at De i dag og så længe De opholder Dem her i templet, er gæster i Herrens hus, og at jeg og mine medarbejdere er tjenere for Dem alle, og vi ønsker, at De skal benytte Dem heraf.« Således indledte tempelpræsident Trauffer sin velkomsttale til de hellige ved ankomsten til templet i Schweiz.

Med så få linier at skulle beskrive, hvad vi oplever i Herrens nærhed en hel uge, det er sandelig en vanskelig opgave. Selve turen til Schweiz var for vores vedkommende med egen befordring, så vi er afskåret fra at fortælle om togrejsen og busturen. Men efter hvad deltagerne i disse ture fortæller er alt forløbet vel, og søster Kaiser har også i år udført et smukt og vel tilrettelagt stykke arbejde, som alle er hende taknemmelige for.

Turen igennem Tyskland og Schweiz var en oplevelse for os, der prøvede det første gang. Man forstår, hvorfor Herren har lagt sit tempel i Schweiz. Det er et meget smukt land. Da vi

nærmede os Zollikofen, begyndte vi at kigge efter templet. Ved hvert sving af vejen ønskede vi, at nu måtte det være der, men først helt inde i Zollikofen får man pludselig øje på templets gyldne spir, og et øjeblik efter holdt vi foran rejsens mål. Vi måtte røre ved templets elfenbensfarvede facade for at være helt sikre på, at vi ikke drømte, og vi vidste ikke, om vi skulle le eller græde. At skue templet for første gang kan ikke beskrives.

Vi og vore tre børn havde fået logis hos en venlig og rar familie, der på alle måder sørgede for, at vi skulle føle os hjemme der. Vi fik et smukt indtryk af schweizernes gæstfrihed.

Onsdag kl. 13 samledes vi alle foran templet, og nu skulle alt dette, vi havde set hen til i lange tider, gå i opfyldelse, at være Herrens gæster. O alle I, som har oplevet dette øjeblik, luk øjnene og genkald denne stund i jeres sind, glæd og fryd jer over den oplevelse, husk stilheden, renheden, den vidunderlige ånd, der herskede blandt alle, gennemlev det hele, lad jer erindre den stund, da man bliver beseglet som mand og hustru i overensstemmelse med Guds forordninger for tid og al evighed. Se vore børn i hvidt blive bragt ind til os. Da er vi ikke de samme mennesker mere. I vort indre er der en forandring, der gør, at den vil præge os resten af vort liv. Vi kan bedre forstå Kirkens lærdomme, og vi må sande Herrens ord: »Mennesket er til for at nyde glæde«.

Vi havde lejlighed til at gå gennem templet elleve gange. Tirsdag aften var det hele forbi, da skulle vi alle hjem til Danmark.

Når vi nu sidder herhjemme og tænker på, hvad vi har oplevet, da tænker vi på de pagter, vi har indgået. Jeg håber og beder, at vi også må være dem, der holder og efterlever vore pagter. Lad den vidunderlige ånd, som hersker blandt os alle i templet, lad den hjælpe os til at kunne gøre det og hjælpe andre til at kunne gøre det samme. Usigelig glæde, ubeskrivelige velsignelser og forbindelse med dem vi elsker, venter alle dem, der modtager Guds pagter og som holder ud til enden i trofasthed og sandhed.

Thi intet øje har set og intet øre hørt, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.«

Årets fjerde begivenhed

Årets fjerde store begivenhed fandt sted den 24. september, da Amager Grens kirkebygning blev indviet. Vi henviser atter til referatet i »Stjernen«:

»Det var en stor dag for Amager Grens medlemmer, da de kunne indvie deres nye kirkebygning lørdag den 24. september.

Indvielsen fandt sted i forbindelse med efterårskonferencen i Københavns Distrikt og formede sig som en gribende højtidelighed som indledning til konferencen, hvis møder alle var henlagt til den nye bygning.

Amager Gren har hidtil haft til huse i et lille lokale i Biens Allé, så det er en stor forandring for medlemmerne nu at have deres egen kirkebygning med de mange dejlige lokaler til alle formål. Indvielseshøjtideligheden, der havde samlet stuvende fuldt hus, begyndte kl. 19,30. Selve indvielsesbønnen blev opsendt af missionspræsident Junius M. Sorensen.«

Organisering af ældsters kvorum

I et brev dateret den 26. oktober 1954 bemyndigede Det første Præsidentskab missionspræsident Junius M. Sorensen til at organisere ældsters kvorum i Den danske Mission. I mere end 100 år – siden Den danske Missions organisering – har en sådan organisation ikke eksisteret. Formålet med de forskellige kvorums i Kirken er at belære kvorum-medlemmerne om evangeliets principper og fremelske broderskabet mellem dem. Præstedømmet er jo først og fremmest en broderskabets organisation.

Den egentlige organisering af to kvorums af ældster fandt sted den 12. juni 1955 under ledelse af ældste Spencer W. Kim-

ball af De tolv Apostles Råd, som netop da var på officielt besøg i Missionen. Der blev den dag organiseret to sådanne afdelinger, det første kvorum omfattende Aalborg og Aarhus distrikter og det andet kvorum København, Odense og Esbjerg distrikter. Som præsident for det første kvorum blev indsat Peer K. Kristensen med Otto Møller og Christian H. Bendtsen som rådgivere og Alex Nielsen som sekretær. Det andet kvorum bestod af følgende præsidentskab: Erik Andersen, Benno Jørgensen og Bjarne Gram. Som sekretær valgtes Aage T. Hansen.

Missionspræsidentskifte

Så nærmede tiden sig atter for et missionspræsidentskifte. Præsident Junius M. Sorensen havde præsideret over Missionen i over tre år, og den 29. januar 1956 ankom den nye præsident, Holger P. Petersen, ledsaget af sin hustru, Ora H. Petersen og deres to børn, Darlene og Barr. Præsident og Junius M. Sorensen forlod Danmark den 18. februar, efterladende en skare af venner.

Den 28. januar blev der afholdt en stor afskedsfest i København for præsident og søster Sorensen. Det hjemvendende præsidentpar nærede de varmeste følelser for Danmark og alt, hvad der var dansk. Dette sindelag bragte de med sig hjem til Salt Lake City, hvor præsident Sorensen blev indsat som præsident for den danske S. D. H. organisation dersteds. De færdedes meget i danske kredse, og deres hjem var ofte skuepladsen for danske sammenkomster.

Atter apostelbesøg

I juni måned fik Missionen atter besøg af en apostel, denne gang ældste Adam S. Bennion og hans hustru, søster Minerva Young Bennion, som ankom til Kastrup Lufthavn den 18. juni 1956. Apostlen besøgte alle distrikterne og talte i Odense, Esbjerg, Aarhus, Aalborg og København i den rækkefølge. Som

altid blev en apostels besøg ventet med spænding af søskende. Broder Bennions besøg blev en smuk oplevelse, som kastede megen solskin over hele Missionen. Ved sin humor og sin menneskelighed vandt ældste Bennion alles hjerter. Overalt var der stuvende fuldt hus til møderne, og Herrens Ånd var til stede i rigt mål og inspirerede søskende til at gøre endnu mere for Kirken og efterleve evangeliets principper endnu bedre end før.

Indvielse af kirkebygninger

Årets to sidste måneder stod i indvielsernes tegn, idet ikke mindre end fire kirkebygninger blev indviet. I Kolding, Aabenraa og Frederikshavn havde Kirken købt bygninger og lavet dem om til kirker. I Skive havde Kirken bygget en dejlig lille kirkebygning. Det var i virkeligheden en herlig måde at slutte året på; i de sidste åringer har Kirken erhvervet flere og flere ejendomme eller bygget kirker til brug for medlemmerne, som nu ikke længere behøver at sidde til leje i mangelfulde mødelokaler. Søskende havde fået foden under eget bord, en dejlig fornemmelse. Lad os fortælle lidt om de forskellige mødehuse og indvielsen deraf. Vi henter stoffet fra »Stjernen«:

Kolding

Søndag den 11. november 1956 vil altid stå for Kolding Gren som en vidunderlig dag, for på denne dato blev en dejlig kirkebygning, beliggende Østerbrogade 32, indviet her. I lange tider har medlemmerne i Kolding set frem til denne højtidelighed, hvor bygningen, som er blevet købt af Kirken, kunne blive indviet og blive et rigtigt »Guds hus«.

Indvielsesgudstjenesten begyndte kl. 19,30, og bygningen var ved at sprænges, da ca. 120 søskende og venner var mødt op, både fra Fredericia, Esbjerg, Odense, København og her fra byen, ja så mange var der, at selv trappen måtte benyttes som siddeplads.

Gennem hele aftenen medvirkede Odense Grens sangkor, som jo ikke i medlemstal kan måle sig med Tabernakelkoret, men hvad kvalitet angår, er det fuldkommen på højde med det, og vi vil gerne takke Odense kor mange, mange gange for deres smukke sang.

Missionspræsident Holger P. Petersen opsendte indvielsesbønnen.

Kolding Gren er meget taknemmelig for den nye kirkebygning, og vi håber, at den vil være med til at fremme Herrens arbejde her, og at Guds Ånd altid må findes der. Samtidig vil vi gerne takke alle, der var med til at gøre denne aften så festlig og vellykket, både med deres sang, deres tilstedeværelse, de mange skønne blomster og med hjælp på alle måder.

Aabenraa

Den 18. november 1956 holdt missionspræsident Holger P. Petersen den bøn, der indviede Aabenraa kirkebygning til at blive brugt som et Herrens hus.

Bygningen har i nogen tid været benyttet som mødehus, men den dag blev den indviet som en kirke til brug for medlemmerne i Sønderjylland.

Indvielseshøjtideligheden begyndte med en koncert den 18. november kl. 14,30 ved Esbjerg Grens sangkor, som var kommet fra Esbjerg for at hjælpe med ved indvielsen af kirkebygningen. Den lille kirkesal, der består af to lokaler, var fyldt med 69 tilhørere, som ivrigt lyttede til de smukke strofer, der lød fra det blandede kor fra Esbjerg. Det var en meget fin koncert og tilhørerne kom i en passende åndelig stemning til aftenmødet, som fandt sted kl. 18,30.

De to små lokaler var overfyldt, da mødet begyndte. Ialt var der 77 tilstede ved dette møde. Præsident Petersen opsendte indvielsesbønnen, en bøn, som fik alle og enhver til at tænke på det ansvar, som de nu har fået.

Taknemmelighedens ånd prægede alle, da de langsomt gik

hjem efter indvielsen og stadig tænkte på den gode ånd, der havde præget begge dagens møder.

Frederikshavn

Det var en stor dag for Frederikshavn Grens medlemmer, da de kunne indvie deres nye kirkebygning søndag den 25. november 1956.

Frederikshavn Gren har indtil i sommer holdt sine møder i N. I. O. G. T.-logens lokale i Asylgade; dér var ikke særlig rart, og når vi skulle gå til klasserne, skulle vi være i hver sit hjørne i salen, og en klasse var i køkkenet.

Derfor er det også en stor glæde for os, at vi nu har vor egen kirkebygning med en dejlig lys sal, pæne klasseværelser, fint køkken og centralvarme, og vi er meget taknemmelige over, at missionspræsident Holger P. Petersen tog initiativet til, at vi fik dette dejlige hus; det er en næsten ny villa; der er ikke forandret noget ved den, kun er der malet overalt og pyntet op med nye gardiner, lamper og møbler, og medlemmerne har hjulpet hinanden med arbejdet.

Indvielsen var en stor højtidelighed under præsidium af missionspræsident Holger P. Petersen, ledet af grenspræsident Jens M. Christensen og under medvirkning af Aalborg Grens sangkor.

Skive

Søndag den 9. december var en stor dag i Skives lille gren, da den nye kirke, vi så længe har set hen til, blev indviet. Vi havde i grenen i denne anledning mange gæster, vort præsidentpar fra København foruden tilrejsende fra Glostrup, Odense, Esbjerg, Aarhus, Randers, Viborg, Nykøbing og Sevel og ikke at forglemme sangkoret og missionærer fra Aalborg, alene derfra 34 søskende og venner.

Klokken 14 var der arrangeret en koncert med koret og mis-

sionærerne fra Aalborg, 34 ialt. Programmet var fint sammensat af musik, korsang og solonumre, en virkelig oplevelse for de 105 venner og medlemmer, som overværede den.

Klokken 19 samledes man igen i kirken, som til dette møde, den egentlige indvielseshøjtidelighed, var fyldt til bristepunktet, idet også forhallen var fyldt. Ialt var der 135 tilstede. Præsident Holger P. Petersen talte og sluttede sin tale med at indvie bygningen til det navn, den bærer.

Vi er alle meget taknemmelige for vor nye kirke og må knibe os selv i armen for at vide, om vi er vågne, eller om det hele er en drøm! Og dog, alligevel vil vore tanker mange gange finde vej til vor lille, fattige sal i Tinggade 7, hvor vi har delt så meget godt med hinanden. Der skal jo en bred ryg til at bære gode dage, måtte vi ikke blive til skamme.

Når vi læser disse referater igennem, kan vi føle, hvor lykkelige søskende er for deres nye lokaler og kirkebygninger, og dog går der en rød tråd af vemod gennem det hele ved tanken om at skulle forlade de gamle lokaler. Det kan ikke siges smukkere og bedre end i disse ord fra referatet i Skive: »Og dog, alligevel vil vore tanker mange gange finde vej til vor lille, fattige sal i Tinggade 7, hvor vi har delt så meget godt med hinanden. Der skal jo en bred ryg til at bære gode dage, måtte vi ikke blive til skamme.«

Det vil her være passende at indsætte et lille digt, skrevet af søster Damgaard i Skive i anledning af den nye kirkes indvielse. Det tolker i al enkelhed, hvad alle medlemmerne følte:

Så endelig oprandt den store dag,
da vi flytted' ind under eget tag.
Det spurgtes længe fra sted til sted,
nu bygges der kirke i Vesterled.
Og lidt efter lidt voksed' bygningen op
lige fra grunden til spirets top.
En kirke så dejlig med rum og sale
og køkkenet! nå, lad os ikke prale,
overalt er lyst i farver så skønne
og udenfor – haven med plænerne grønne.
I dag står altså det hele færdigt

og er til sit formål rent og værdigt.
Om ordet en ramme, et helligt sted,
hvor alle kan hente styrke og fred.
Herinde alvor, – i festsalen skæmt,
det første bli'r ej for det sidste glemt.
Vi indrømmer gerne, vi er lidt bange,
fordi vi ikke er så mange,
men håber og ønsker, vi gør os fortjent
til disse gaver, som her er os sendt.
Og når nu i dag i Skive vi fester,
så har vi selvfølgelig mange gæster,
og velkommen ALLE fra fjern og nær,
ja, tak, fordi I ville komme her.
Et minde skal leve til sene tider,
om hvad vi hører, mens dagen lider.

Således sluttede året 1956 med fire nye kirkebygninger, som medlemmerne frydede sig over. 70 af Missionens medlemmer havde haft den store glæde og usigelige lykke at tage til Schweiz på den årlige tempeltur. De nye medlemmer glædede sig for de allerflestes vedkommende i deres nyfundne sandhed. Til daglig tænker vi vel ikke særlig meget over velsignelserne ved vort medlemsskab i Kirken. Vi er vel tilbøjelige til at tage alt for givet. Der er måske intet i hele verden, der kan sammenlignes med omvendelsens søde oplevelse. Det er engang blevet udtrykt således: Kun en omvendt er en sand troende.

Prisværdigt initiativ

Der har altid i Danmark hersket en trang til at se andre grene og lære nye mennesker at kende. I pinsen 1957 tog Københavns Grens kor på visit til Jylland og gæstede Aalborg, Randers og Aarhus, hvor meget vellykkede koncerter blev givet til fulde huse. Korets medlemmer sejlede fra København til Aalborg fredag aften og gav den første koncert om lørdagen til glæde for alle de tilstedeværende. Nye venskaber blev stiftet og samhørighedsfølelsen blev styrket. I »Stjernen«s referat af rejsen hedder det: »Vi håber, at disse koncerter har bidraget til, at mange rigtig må kunne lære at forstå den lykke og velsignelse, det er at bruge de talenter, vi har fået, på en sådan måde, at det må komme andre tilgode. Vi, korets medlemmer, vil altid mindes denne tourné med glæde og stor taknemmelighed mod de søskende og venner, der så beredvilligt modtog os i deres hjem, som var vi en af deres egne. »Vi var trætte, og de gav os hvile – vi var sultne, og de gav os at spise.«

Vi påskønner også de arrangementer, de tre grene havde lavet, for at vi kunne more os sammen og lære hinanden bedre at kende.«

En historisk dag

Den 12. marts 1955 forlod to missionærer København med Færøerne som mål. Det var ældsterne Charles H. Madsen og Bent A. Jensen, som ankom til øerne den 14. marts. Så vidt vides var det første gang, missionærer har virket på disse maleriske øer. Efter mere end to års arbejde blev den første dåbshandling med fuldmagt og myndighed fra Herren foretaget deroppe mod nord.

Den 15. juni 1957 kl. 5 om eftermiddagen mødtes fire missionærer, en mand og hans hustru og tre unge mennesker ved et fredeligt vandløb ca. 5 km uden for Thorshavn, hovedstaden på Færøerne, for at holde det første dåbsmøde, der nogensinde er afholdt på disse øer.

Mødet, som blev ledet af ældste Tex Johnson fra Richmond, Utah, fandt sted ved bredden af vandløbet. Efter velkomsthilsener og nogle få bemærkninger sang man de to første vers af dåbssangen »Kom dog alle, store, små«, som er blevet sunget i Danmark næsten siden Kirkens begyndelse her, hvorefter ældste Jim Madsen fra Oroville, Californien, holdt åbningsbønnen. Ældste Clark Thorstenson fra Spanish Fork, Utah, holdt derefter en kort tale om dåben og dens hellighed og om medlemsskabet i Jesu Kristi Kirke.

Hr. Oddvaldur Ørvarodd og ældste Jim Madsen skiftede til de hvide dåbsklæder i et telt på den modsatte bred og gik ned i det kolde vand til den dåb, der var afslutningen på broder Ørvarodds trofaste bøn, studium og prøver gennem næsten et år. Efter dåben lagde de fire ældster hænderne på broder Ørvarodds hoved, medens ældste Bryce A. Jackman fra Salt Lake City bekræftede ham som medlem og gav ham den Helligånds gave. Det åndelige og historiske møde sluttedes med de to sidste vers af dåbssangen og flere andre af Kirkens sange. Ældste Johnson sluttede med bøn.

Det var ganske afgjort en dag, som de fire missionærer og dåbskandidaten aldrig vil glemme, fordi der den dag blev skabt historie på Færøerne. Det hele mindede meget om de første dåbshandlinger i selve Danmark i 1850. Intet er faktisk så smukt som at blive døbt i det frie under Guds himmel. Sæden var sået. Kort tid efter blev broder Ørvarodds hustru og søn også indlemmet i Kirken ved dåb. Der findes altså stadig pionerer indenfor Jesu Kristi Kirke. Denne lille familie havde tilegnet sig troen på det gengivne evangelium og var modige og fordomsfrie nok til at slutte sig til Kirken, skønt de ikke vidste, hvad fremtiden ville bringe. Men når overbevisningen og troen fylder et menneskes hjerte, er der ingen, der kan standse vedkommende. Han må slutte sig til Kirken, han må tage det nødvendige skridt for at føle sig lykkelig og i overensstemmelse med de krav, Gud stiller til ham. Sæden var sået. Hvordan vil høsten blive?

To andre begivenheder, der fandt sted i årets løb, kan også karakteriseres som historiske begivenheder. To unge ægtepar søgte umiddelbart efter deres borgerlige vielse at komme til

Herrens tempel i Schweiz, de to første ægtepar i Den danske Missions historie, der blev viet for tid og evighed som den passende begyndelse på deres ægteskab. De to unge par var broder Flemming Hall og søster Ellen Ganneskov fra København og broder Ejnar Due Jensen og søster Ruth Konnerup Kristensen fra Hjørring. Det første par blev viet den 18. juli og det andet nøjagtig tre måneder senere, den 18. oktober. Det var igen en ny mark, der var blevet opdyrket!

Det er nu blevet tradition, at mange danske søskende benytter deres sommerferie til at rejse til Schweiz for at udføre tempelarbejde. Også i år gik turen til det smukke tempel i Schweiz med omkring 75 søskende. Som sædvanlig blev turen en åndelig oplevelse for deltagerne, en oplevelse, de aldrig vil glemme. Hvert år har der til stadighed været ægtepar og enkeltpersoner, der er gået gennem templet for deres egen begavelse. Gruppen udførte 376 dåbshandlinger for de døde, 456 begavelser og 205 beseglinger.

Den 7. august 1958 fik København Gren besøg af en apostel, idet ældste Henry D. Moyle på en privatrejse gjorde ophold i København, hvor et hastigt sammenkaldt møde blev holdt om aftenen med broder Moyle som hovedtaleren.

Tre nye kirker indvies

I slutningen af september fik Missionen officielt besøg af ældste ElRay L. Christiansen og hans hustru, søster Luella Christiansen. Ældste Christiansen havde bl. a. til opgave at indvie tre kirkebygninger i henholdsvis Herning, Aarhus og Horsens. Tre nye kirker på eet år var noget man ikke ville have drømt om for blot 20 år siden, men ikke desto mindre var det en kendsgerning. Som navnet antyder er broder Christiansen af dansk afstamning, og under sin tur gennem Danmark fik han også lejlighed til at besøge den landsby, hvor hans bedstefar var født. Broder Christiansens besøg blev påbegyndt med et stort møde i Aalborg, den by, som lige siden 1850 har været en frugtbar arbejdsmark for missionærernes forkyndelse af det gengivne evangelium. Den første kirkebyg-

ning – Herning Grens – blev indviet den 30. september. Indvielsen var den største dag i grenens historie og for de 45 medlemmer dér, som havde set hen til den med stor forventning og glæde. Trods silende regn overværedes højtideligheden af 185 mennesker. Aarhus Grens sangkor var med til at gøre aftenen særlig højtidelig ved deres smukke sang. Her var et andet eksempel på godt samarbejde mellem to grene: Aarhus, den store gren med et dejligt kor var villig til at komme til den lille gren og opmuntre dens medlemmer med sang og musik.

Den næste dag – den 1. oktober – kom turen til Aarhus Gren, distriktets hovedkvarter. Også her var der blevet opført en dejlig, moderne bygning, en pryd for Kirken og dens medlemmer. Men trods alt var der sikkert mange, især af de ældre søskende, som med vemod tænkte på deres kære Borupsgade 12 i hjertet af Aarhus, hvorfra de havde så mange gode minder. Ganske vist kunne gamle Borupsgade ikke måle sig med den nye kirke, men alligevel var der sikkert mange, der kom Jens Baggesens lille digt »De svandt, de svandt, de glade barndomsdage« i hu med en lille omskrivning. I over 50 år havde grenen mødtes i Borupsgade; her havde mange mødt missionærer og søskende og hørt evangeliets forkyndelse for første gang, og sin første kærlighed glemmer man aldrig.

Den tredie og sidste kirkebygning, der blev indviet, var Horsens. Horsens Gren blev organiseret ved en konference, der blev afholdt i Fredericia den 19. september 1853 og gennem disse over 100 år havde grenen aldrig haft egen kirkebygning, men havde haft til huse i lejede lokaler, ikke altid de bedste. Intet under at søskende i denne lille gren følte sig lykkelige og glade. Lad os se, hvad »Stjernen« skriver om denne begivenhed:

»Fredag den 3. oktober oprandt den største dag i Horsens Grens historie, da det var første gang, vi var samlet i vor nye kirkebygning, og samtidig havde det store privilegium at have præsident ElRay L. Christiansen iblandt os, og han med tilladelse af Det første Præsidentskab indviede vor nye kirkebygning . . .

Aftenens sidste taler var præsident Christiansen, som talte

om, at kun vor egen tro og vore egne gerninger kan hjælpe os; beseglinger og forordninger udføres i Guds tempel; de, som adlyder loven, vil blive ophøjet i Guds rige. Præsident Christiansen bad derefter indvielsesbønnen.«

Præstedømsbelønninger

For første gang i Missionens historie blev der i året 1959 uddelt belønninger til unge medlemmer af det aronske præstedømme i form af et diplom, som blev uddelt ved de forskellige distriktskonferencer. De krav, der stilles og som skal opfyldes indenfor et helt år, er:

1) Være tilstede ved mindst 60 % af præstedømsmøderne
2) Være tilstede ved mindst 50 % af nadvermøderne
3) Holde mindst een tale ved et offentligt møde
4) Holde Visdomsordet
5) Betale en ærlig tiende

Det var dejligt at se, at 21 unge mænd fra de forskellige grene fik tildelt disse diplomer. Her ligger Kirkens fremtidige ledere i Danmark. Hvis de vil være trofaste, har de alle muligheder for at kunne yde Kirken uvurderlige tjenester i form af beklædelse af embeder og stillinger i fremtiden. Vi vil anføre navnene på disse, som har gjort en så smuk indsats ved deres trofasthed:

Leif Klitgaard
Svend Erik Køster
Ole Køster
Poul Petersen
Jens Kristoffersen
Finn Nielsen
Richard Kristensen
Bjarne Jørgensen
Niels Ove Andersen
Hans Klokker Hansen
Erik Gjennerskov Jensen
Kurt Liljengren
Bert Sams
Dan Sams
Willy Nielsen
Hans Nielsen

Palle Jørgensen	Frank Sørensen
Flemming Jørgensen	Poul Erik Knudsen
	Jørgen Fuchs

Den danske Mission fik ikke mindre end to apostelbesøg i 1959, idet ældste Ezra Taft Benson var inviteret til at holde den amerikanske tale ved årets Rebildfest. Ældste LeGrand Richards og hustru aflagde officielt besøg i Danmark og var her samtidig med ældste Benson, som var U. S. A.'s landbrugsminister. Ældste Richards, søster Richards, missionspræsident Holger P. Petersen og søster Ora H. Petersen og alle de ca. 125 missionærer, der da arbejdede i Danmark, overværede Rebildfesten, der var begunstiget af strålende sommervejr.

På grund af sine officielle pligter kunne broder Benson ikke komme rundt til alle distrikter, men tilbragte søndag den 5. juli i København, hvor han og søster Flora Benson overværede alle dagens møder. Aftenmødet blev overværet af 400 mennesker, hvoriblandt var den amerikanske ambassadør i Danmark, Mr. Val Peterson.

Samme dag – søndag den 5. juli – var ældste LeGrand Richards og hustru i Aarhus og overværede dagens møder dér. Det var ganske interessant at vide, at to af Herrens apostle talte til to forskellige grene hin dag i Danmark. Ældste Richards besøgte også Esbjerg og Odense og senere København, hvor han med sin begejstring og som den udmærkede taler han er, inspirerede alle tilstedeværende.

Det er af interesse her at tilføje, at i vor moderne tidsalder med jetflyvning og andre hurtige samfærdselsmidler får Kirkens forskellige missionsmarker årligt besøg af Kirkens generalautoriteter og general-hovedbestyrelser, noget, der var utænkeligt for 100 eller for blot 50 år siden.

Den 20. oktober afholdt Københavns to grene samt Amager Gren i fællesskab en afskedsfest for missionspræsident og søster Holger P. Petersen, som var blevet afløst fra deres mission, efter at præsident Petersen havde præsideret over Den danske Mission siden februar 1956. Præsident og søster Petersen forlod Danmark med fly onsdag den 4. november for at rejse til deres hjem i Salt Lake City.

Det nye missionspræsidentpar, Levi B. Thorup og søster Florence Burgess Thorup samt deres to børn, Bryce og Ronda, ankom til København den 31. oktober 1959. Præsident Thorup var missionær i Danmark i årene 1929–1932, hvor han bl. a. var præsident over Esbjerg Distrikt.

Søndag den 1. november afholdtes der et stort fællesmøde for grenene i København, hvor medlemmerne fik lejlighed til at høre fra den nye præsident og hans familie.

I årets sidste måned fik Danmark besøg af præsident Henry D. Moyle, anden rådgiver i Det første Præsidentskab, som talte ved København Distrikts konference søndag den 6. december ved det afsluttende møde. Præsident Moyle var ledsaget af sin hustru og to af deres døtre. Det var tredie gang, præsident Moyle aflagde Den danske Mission besøg.

Året 1959 sluttede med en konference for alle missionærerne. Konferencen blev holdt i København, hvor de godt 100 missionærer blev belært om deres pligter og andre spørgsmål med hensyn til missionærarbejdet.

I begyndelsen af året 1960 blev Den europæiske Missions kontor atter åbnet med ældste Alvin R. Dyer, en af assistenterne til De Tolv Apostle, som præsident. Præsident Dyers første besøg i Danmark fandt sted den 28. april, hvor han talte ved et møde, der blev afholdt i København.

For sjette gang siden templets indvielse i Schweiz tog danske søskende atter dertil, og dette år var der arrangeret to tempelrejser. Den første af de to blev på en dejlig måde afviklet i dagene 4. til 13. juli. Den »danske« koloni i Zollikofen bestod af 60 medlemmer, hvoraf 15 var børn. Under opholdet i Schweiz blev der af danske søskende udført følgende forordninger:

335 stedfortrædende dåb for de døde
395 begavelser for levende og døde
54 beseglinger af ægtepar (levende og døde)
130 beseglinger af børn til forældre (levende og døde)

Årets anden tempeltur fandt sted i dagene fra 10. til 17. august. Blandt deltagerne i denne var ældste Hans Mikkelsen

fra Utah, som flere gange har virket i Danmark som missionær. Broder Mikkelsen skrev nedenstående hyldest til templet som udtryk for sine følelser, da han første gang skuede dette Herrens hus i Europa.

Du Herrens hus, som her på højen ligger
så smukt omkranset af den lille by,
dit blomsterflor af dug og solskin drikker,
og spiret slankt sig hæver højt mod sky.
Du skabtes ej blot for at fryde øjet
og imponere dem, der går forbi,
du rejstes at, med hoved ydmygt bøjet,
vi, som kom hid, må færdes frit deri,
og gennem præstedømmets magt og orden,
som vi modtog i denne tid og slægt,
at løse og at binde her på jorden
og vide det i himlens varetægt.
Gud give, at hver enkelt sjæl, som træder
igennem døren til din hellighed,
må føle helt de hjertevarme glæder,
og nyde fuldt den dybe, stille fred,
som fattes ej af jordisk sans og viden,
men ænses kun af dem, der trofast stod
ubøjelige, faste, stærk i striden
mod fristelsernes dystre syndeflod;
som valgte stien trang og porten snæver
og vandred ej ad livets brede vej,
men glade ofred alt, hvad loven kræver,
i håb om evigt liv at sikre sig.
Vi kom herned, en lille søskendeklynge
fra land og by i bøgeskovens hjem,
hvor nattergale sødt i krattet synge
og tryller store, dybe tanker frem.
Men større tanker fik vi dog hernede,
hvor vi tog del i denne gerning, som
skal tjene til vor jord at forberede
for Herrens anden tilkomst og hans dom.
At smede led i kæden, der skal binde

Guds børn tilsammen her på denne jord,
og vi må søge, indtil vi skal finde
dem alle helt fra Adams tid til vor.
For de sagtmodige skal arve jorden,
så lød engang Vor Herres eget ord,
men ikke før den herliggjort er vorden,
og verdens Frelser selv iblandt dem bor.
Da bliver Adams slægt, som trofast vare,
forlenet med Guds egen herlighed,
og da vil denne klode selv forklare
til dem, der dvæler i dens ro og fred,
alt det, som de tilforn kun aned,
men troed' fast og sikkert håbed' på.
De finde vej til evig kundskab baned,
og Herrens veje vil de klart forstå.

Atter en gang gjorde tempelturen sit til at inspirere de danske søskende, der drog til det skønne Schweiz. Som altid tog de afsted med forventningens glæde, og heller ikke denne gang blev de skuffet. Søskende ser næsten hen til denne tur som en pilgrimsfærd. Hver gang er de vendt hjem, beriget sjæleligt og åndeligt for den store og herlige oplevelse, de har haft. Evangeliet står klarere og tydeligere for dem i al sin enkelhed og dog store skønhed. Det var en stor velsignelse, da templet i Schweiz blev indviet af præsident David O. McKay i september 1955. Da gik en drøm og en længsel i opfyldelse for mange, mange sidste dages hellige i Danmark og hele Europa. Når vi ser tilbage på de over hundrede år, der gik, inden et europæisk tempel blev bygget, ja, så husker vi alle længselen efter engang at få lov til at betræde Herrens hus; det var den drøm, som alle oprigtige søskende nærede, men som kun kunne virkeliggøres ved at tage til Amerika. Men nu ligger templet indenfor så godt som alles rækkevidde, og styrken og kraften, der hentes der, anvendes i det godes tjeneste, når søskende vender hjem, giver forøget kraft og inspiration til grene og distrikter. Og så det vidunderlige, at tempelceremonien er oversat til dansk, norsk, svensk, finsk, tysk, hollandsk, fransk, spansk og polynesisk.

Forhenværende missoinspræsident afgår ved døden

I begyndelsen af året 1961 døde en gammel bekendt af Danmark, forhenværende missionspræsident Alma L. Petersen, som to gange præsiderede over Den danske Mission. Præsident Petersen var født den 12. februar 1878 i Huntsville i Utah og udførte i alt tre missioner i Danmark, de to sidste gange som præsident henholdsvis fra 1934–1937 og fra 1946–1949. Han var den første missionspræsident efter den anden verdenskrigs afslutning.

Nyt og prisværdigt initiativ

I begyndelsen af året blev der prøvet noget nyt, idet flere af grenene havde »åbent-hus aftener«, som viste sig at være en god ide. Især var det de unge, der havde indbudt deres venner. Et specielt program blev fremført, så de indbudte gæster kunne se, hvad Kirken lærer og forkynder. De fleste steder var den almindelige tilstedeværelsesprocent blevet fordoblet. Et godt eksempel på, at der kan gøres noget, når der vises lidt initiativ. Trods alt findes der vel ikke nogen bedre vej end for medlemmerne at indbyde deres venner og familie til møderne, fordi det er begrænset, hvad missionærerne kan nå. I virkeligheden ville det være et godt motto for hvert eneste medlem af Kirken at efterleve Paulus's opfordring: »Jeg skammer mig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for hver, som tror.« Bagom det hele ligger troen, denne kraft, der kan gøre underværker. Højst sandsynligt kunne omvendelsesprocenten fordobles, hvis medlemmerne lagde sig dette på sinde.

Den europæiske missionspræsident Alvin R. Dyer og hans hustru aflagde besøg i København, hvor der om aftenen den 2. april blev afholdt et stort offentligt møde i kirken på Priorvej med 433 tilstede.

Den 11. juni blev broder Jørgen Ringheim, København Nor-

dre Gren, under præsident Alvin R. Dyers besøg beskikket som første rådgiver til missionspræsident Levi B. Thorup. Kirkens første Præsidentskab indførte kort efter den anden verdenskrigs afslutning den skik, at en lokal broder i alle missionerne blev kaldt til at være rådgiver i missionspræsidentskabet. Dette var endnu et skridt til udvikling af de lokale talenter, som mere end nogensinde udnyttes i den lokale administration af grene og distrikter. Før i tiden var det en byrde, der hvilede på missionærernes skuldre, men som blev ændret under præsident John A. Widtsoes præsidenttid over Den europæiske Mission i trediverne. Den nye første rådgiver, præsident Ringheim, fødtes i København den 15. december 1922 og blev døbt den 29. april 1953 og blev ordineret til ældste den 8. august 1954 og har altid været aktiv i Kirken.

Samme dag talte den europæiske missionspræsident, Alvin R. Dyer, som også er en af De Tolv Apostles medarbejdere.

Årets største begivenhed, ihvertfald for de unge, var det årlige ungdomsstævne, som denne gang holdtes i Esbjerg. Fra alle dele af Missionen strømmede unge til byen ved Vesterhavet og oplevede – som altid – tre herlige dage i samvær med trosfæller fra de forskellige grene. Disse ungdomsstævner har altid haft en magisk kraft og har tiltrukket de unge i store mængder. Ungdom er ungdom. Den er den samme i dag som den var for 30 år siden, da det første ungdomsstævne løb af stabelen. Da drog de unge til Aarhus med samme forventning, med samme glæde, som de unge rejste til Esbjerg i 1961. Ved sammenkomster som disse viser deltagerne sig fra deres allerbedste side; de elsker at være sammen, at udveksle tanker og kæmpe for de idealer, som Kirken har skænket dem gennem Jesu Kristi gengivne evangelium. De føler sig nært knyttet til hverandre; den røde tråd, der går gennem hele arrangementet, er evangeliets forædlende indflydelse, kammeratskabets herlige bånd og hele atmosfæren, som dannes og skabes af det, som vi kalder stemning, der er så vanskeligt at definere, men som kommer af sig selv, når man er i godt selskab og omgås mennesker, for hvem man nærer agtelse og kærlighed.

Stævnet i Esbjerg blev ingen undtagelse; sukces'en var allerede fastslået fra begyndelsen, da de unge begyndte at ind-

finde sig med deres friske latter, gode humør og forventningens glæde, som stod indprentet i deres åsyn. Programmet var som sædvanligt afvekslende, muntert og alvorligt mellem hinanden, og da det hele var forbi drog stævnedeltagerne hjem til deres forskellige grene med et smukt minde rigere, et minde, som de altid vil bevare i deres hjerter, akkurat som deltagerne i det første ungdomsstævne stadig bevarer mindet herom, selv om der er gået over 30 år.

Præsident og søster Levi B. Thorup fejrede deres sølvbryllup den 4. september på ægte dansk manér, idet de allerede blev vækket om morgenen af en gruppe søskende, der sang »Det er så yndigt at følges ad«. Det var en overraskelse for dem, idet man i Amerika mere eller mindre »glemmer« sølvbrylluppet og gemmer festen til guldbrylluppet.

Et andet prisværdigt initiativ så dagens lys i Esbjerg den 10. december, som var blevet fastsat til at være 100 procentsøndag. I forvejen blev alle Kirkens medlemmer og familier besøgt og blev inviteret til at overvære møderne denne søndag. Resultatet var strålende og ligeledes optakten til dagen, som i virkeligheden begyndte lørdag aften med en dejlig fest for omkring 100 mennesker, der havde samlet sig i rekreationssalen til et smukt udført program, som således blev optakten til den næste dags begivenheder. Det sås allerede i præstedømmet søndag morgen, at deltagelsen var større end sædvanlig, og ved nadvermødet om aftenen var der i virkeligheden godt opad mod 100 procent besøg. Endnu et bevis på, at der kan gøres noget, hvis man sætter alt ind på at gøre det.

I begyndelsen af året 1962 modtog Den danske Mission besked om, at forhenværende missionspræsident Junius M. Sorensen var afgået ved døden i Salt Lake City. Præsident Sorensen præsiderede over Missionen fra 1952–1956. Han var ledsaget af sin hustru, Mary G. Sorensen og deres unge søn. Han var en god ven af Danmark, som han elskede. Han og hans hustru sås hyppigt i danske kredse, og deres smukke og gæstfrie hjem stod åbent for alle danske. Ved sin død var præsident Sorensen præsident for Kirkens danske organisation i Salt Lake City, en gerning, som han gik op i med liv og sjæl.

En elsket apostel, ældste Spencer W. Kimball, aflagde sam-

men med sin hustru besøg i København den 17. januar, efter at han og søster Kimball havde besøgt Det hellige Land. Det blev igen en oplevelse for medlemmerne at lytte til en af Herrens bemyndigede tjenere, som talte med magt og myndighed om det gengivne evangelium, og de 458 mennesker, der overværede mødet, gik derfra med større overbevisning om Kirkens sandhed og dens store mission.

Som sædvanlig var et af årets højdepunkter turen til templet i Schweiz, hvor de danske søskende endnu engang glædede sig i hinandens selskab og over at kunne være i stand til at udføre forordninger for sig selv og slægt i Herrens hus. Igen vendte de hjem til dagens gerning, men berigede ved bevidstheden om, at de havde udført noget, der havde og har evig værdi.

Midt i sommerens tid, søndag den 22. juli, afholdtes der et stort møde i København med besøg af tre generalautoriteter, nemlig præsident Henry D. Moyle, første rådgiver i Det første Præsidentskab, ældste Gordon B. Hinckley, medlem af De Tolvs Råd, og præsident Theodore M. Burton, præsident for Den europæiske Mission og medhjælper til De Tolv Apostle. Der var altså tre af Kirkens generalautoriteter til stede, en sjælden begivenhed, at så mange af disse er samlet på ét sted i missionsmarken samtidig. Der var ialt 709 mennesker til stede, et usædvanligt højt tal.

Noget nyt

I slutningen af september 1962 afholdtes der noget nyt i Missionen, idet der da blev indkaldt til et stævne for søstrene i Hjælpeforeningen, et stævne, som de havde set hen til med store forventninger. Fra hele landet strømmede søstrene til København, hvor stævnet skulle afholdes. Det blev dage rige på oplevelser og åndelige erfaringer, hvor søstrene med iver forklarede formålet og hensigten med denne organisation, som blev stiftet af profeten Joseph Smith den 17. marts 1842. Stævnet blev en strålende sukces på alle måder. Søstrene kom til København, ivrige efter at lære nyt om deres egen organisation, som de omfatter med den største kærlighed og hengivenhed. Et af stævnets højdepunkter var en koncert af Hjælpeforeningens kor af mellem 70 og 80 søstre, alle iført hvide bluser. Det var som at lytte til et englekor, og den stuvende fyldte kirkesal lyttede i åndeløs stilhed til sangen og musikken. Om søndagen afholdtes der velbesøgte møder, hvor alt formede sig smukt og harmonisk; alle søstrene var fyldt med Herrens Ånd og glædede sig i hverandres selskab. Stævnets motto »Herren velsigne dig og bevare dig, Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig, Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred!« kunne vel ikke være bedre eller skønnere. Stævnets deltagere forlod København efter dette det første stævne af sin art med begejstringens hellige ild brændende i sig og med beslutning om at gøre endnu mere for deres kære

Hjælpeforening.

I løbet af året 1962 blev de fem distrikter omorganiseret, således at Missionen nu kun bestod af to distrikter, nemlig Jylland Distrikt og København Distrikt.

Deling af grenene i København

I mange, mange år fandtes der kun een gren i København, men i 1959 blev København Gren delt i to: Nordre Gren og Søndre Gren. Den 6. januar 1963 afholdtes i København et fælles møde for de to grene med det formål at skabe endnu en gren. Mødet var under præsidium af missionspræsident Levi B. Thorup og blev ledet af distriktspræsident Jørgen Ringheim.

Distriktspræsidenten begyndte med at give nogle begrundelser for, at denne deling skulle foretages: På denne måde kunne medlemmerne bedre efterkomme Det første Præsidentskabs ønske om at få flere aktiviseret, samtidig med, at det er en nødvendighed for at organisere en stav, hvor Kirkens hele program kan virkeliggøres. Den tredie gren skulle have til huse i Missionshjemmet, som snart ville flytte til Dalgas Boulevard 164. De tre grenes medlemsantal vil blive som følger: Nordre Gren ca. 285, Centrum Gren ca. 400 og Søndre Gren ca. 300. Som grenspræsidenter indsattes følgende: Orla Rasmussen, Torkil Dressø og Harry Hvistendahl.

Med denne deling af de to københavnske grene fandtes der nu fire grene i Storkøbenhavn, nemlig foruden de tre ovenfor omtalte også Amager Gren. Efterhånden som tiden går, vil der sikkert blive organiseret endnu andre grene indenfor det storkøbenhavnske område.

Et smerteligt tab

Den 15. januar 1963 mistede Den danske Mission et af sine værdifuldeste medlemmer, idet broder Ejnar Nielsen den dag afgik ved døden, 70 år gammel. Broder Nielsen var en sjælden trofast sidste dages hellig, som både havde virket med flid i Esbjerg Gren og indenfor hele Missionen. Den afdøde havde indtaget mange stillinger i Kirken, hvoriblandt var distriktspræsident over Esbjerg Distrikt og 1. rådgiver i missionspræsidentskabet. Ved sin død var han seniormedlem af distriktsrådet for Jylland Distrikt.

Hans store kærlighed og interesse var det genealogiske arbejde, hvor han i 20 år havde været præsident for Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse. Medlemmerne af Kirken i Danmark vil mange år fremover mindes broder Nielsens uselviske arbejde indenfor det genealogiske område.

Atter et prisværdigt initiativ

G. U. F. i den glade Limfjordsby viste igen et prisværdigt initiativ, idet 20 unge benyttede påskedagene til at besøge flere af grenene i Jylland med et alvorligt og muntert program. De havde en vellykket premiere på deres program i Aalborg den 6. april, og skærtorsdag startede tourneen så. Det blev igen en strålende oplevelse for de unge, fordi samhørighedens og enighedens ånd var tilstede blandt dem. De flettede endnu et blad til den mindernes krans, som vi alle holder af. De besøgte følgende byer: Horsens, Esbjerg, Herning, Silkeborg, Aarhus og Randers, og deres program blev vel modtaget alle steder. De følte sig virkelig som søskende, og mange nye venskaber knyttedes.

Deres værtsfolk i de forskellige grene viste dem stor venlighed og gæstfrihed, og efter turen vendte de igen hjem til Aalborg med fornyet tro og mere gensidig respekt for hverandre. 600 tilhørere overværede deres program.

Præsident Levi B. Thorup bliver afløst

Præsident Levi B. Thorups officielle afløsning forelå. Afløsning af en missionspræsident medfører i almindelighed en hel del omvæltninger og arrangementer. Der blev holdt en del afskedsfester landet over, hvor missionspræsidentparret sagde farvel til søskende, som de havde lært at kende siden deres ankomst i oktober 1959. Den 27. august 1963 blev der holdt en smuk afskedsfest i Randers og den følgende lørdag i København-

havn, hvor der blev afholdt en afskedskoncert. Om søndagen den 8. september afholdtes der et fællesmøde for grenene i København under ledelse af distriktspræsident Jørgen Ringheim. Samtidig blev det nye missionspræsidentpar og deres børn budt velkommen af den store forsamling på 448.

Ny missionspræsident

Ældste R. Earl Sorenson blev af Det første Præsidentskab udvalgt til at overtage ledelsen af Den danske Mission. Præsident Sorenson og hans familie ankom til København i begyndelsen af september. Den nye præsident virkede som missionær i Danmark fra 1937 til 1939, da han sammen med de øvrige missionærer blev kaldt hjem på grund af krigen. Han er født den 29. juli 1917 som søn af Earl R. og Florence Toft Sorenson og har tjent som anden rådgiver i biskoprådet i Twin Falls 4. Ward. Før den tid tjente han som medlem af stavens søndagsskoleforstanderskab, søndagsskoleforstander i wardet, medlem af højrådet og grenspræsident. Præsident Sorensons hustru, Ingrid Nielsen Andersen, har også udført en mission i Danmark sammen med sin tvillingbroder.

Tempelturen

Som sædvanlig blev årets tempeltur til Schweiz en af de store begivenheder, en begivenhed, som søskende har set hen til siden templets indvielse i 1955. Også i år var der adskillige, som aldrig havde været i templet, og for hvem denne deres første tur til Herrens hus blev omfattet med særlig forventning, ja næsten andagt. I en smuk artikel giver broder og søster Egon Auerbach fra København en smuk skildring af deres følelser og oplevelser, da de første gang gik gennem templet og dér indgik pagter for tid og al evighed.

En tur gennem mindernes land

Når vi nu har afsluttet Den danske Missions historie, er det kun naturligt, at vi foretager en kort tur gennem det måske skønneste af alle lande, Mindernes Land, det land, som er så dyrebart for os og mere så, jo ældre vi bliver. Det er nu 114 år siden, de første missionærer kom til Danmark og såede den sæd, der resulterede i så manges omvendelse. Det var en hård begyndelse i 1850 og årene umiddelbart derefter, men sådan er alt pionerarbejde, og det at forkynde det gengivne evangelium var i allerhøjeste grad pionerarbejde, som krævede tro, overbevisning, mod og udholdenhed, egenskaber, som de fleste af de nyomvendte i den første tid var i besiddelse af. Når de først havde modtaget et vidnesbyrd om guddommeligheden af det, som missionærerne forkyndte, ja, da kunne intet holde dem tilbage. De vidste, at de havde fundet Den kostelige Perle, som ville føre dem til evigt liv og ophøjelse i Guds rige, hvis de ville være trofaste.

Når vi i dag ser tilbage på de forløbne år, må vi tage hatten af for disse tusinder af danske mænd og kvinder, som gennem årene har antaget evangeliet. Det var som regel ganske almindelige mennesker, hovedsagelig arbejdere og bønder uden særlig uddannelse. Men parallelen med det første kristne århundrede er slående. Men bag denne »almindelighed« lå der utallige gange en karakterstyrke og en sindets godhed, som får os til at beundre disse mennesker, der trods modgang, forfølgelse og udstødelse af familie og venner, alligevel holdt fanen højt, den fane, der repræsenterede det gengivne evangelium, ja, så højt, at intet kunne få dem til at ændre beslutning, når de éngang var nedsteget i dåbens vande.

I Salt Lake City og Utah i det hele taget findes der den dag i dag på Historian's Office en del dagbøger fra den tid, da danske emigranter i tusindvis kom til det fjerne Vesten. Disse dagbøger er ikke historiske mesterværker af høj litterær værdi, men det er menneskelige dokumenter af høj rang. At blade gennem disse er som at vandre gennem Mindernes Land og lære at forstå den danske folkekarakter, når den er allerbedst. Blandt disse dagbøger findes der mange ukendte soldater,

mennesker, hvis skæbne kun kendes af ganske få. De nåede vel ikke berømmelsens tinde, men uden deres hjælp og deres store trofasthed, deres redelighed og standhaftighed ville Kirken ikke være nået særlig langt.

Det mærkelige og dejlige skete gang på gang. De kom til Zions land efter en lang og hård rejse uden jordisk gods og guld, men med de bare næver tog de fat og var med til at opbygge Guds rige i kraft af deres tro og overbevisning. De var med til at opbygge et nyt samfund i et nyt land. I de nye omgivelser og med evangeliet og præstedømmet som baggrund udviklede de evner og talenter, som de aldrig havde drømt om, at de ejede. Mange af disse fattige emigranter, der var uden særlig uddannelse hjemmefra, udviklede skjulte egenskaber og blev ledere og foregangsmænd i de byer og landsbyer, hvor de slog sig ned. Som i H. C. Andersens eventyr »Den grimme Ælling« blev mange af disse danske emigranter til smukke, hvide svaner indenfor mange områder, hvor de ret fik lov til at udfolde de evner, der havde slumret i dem. Og deres indflydelse mærkedes overalt i Utah, hvor de med deres stærke tro, deres retsind, deres ærlighed og deres hengivenhed for den sag, de havde viet deres liv, prægede livet i de byer og egne, hvor de havde slået sig ned.

Det danske blod flyder stærkt i Kirken; tusinder af mænd og kvinder kan føre deres genealogi direkte tilbage til Bøgens Fædreland. Slår man f. eks. op i telefonbogen for Salt Lake City, ja, da finder man spalte efter spalte af gode danske navne som Christensen, Hansen, Jensen, Nielsen og Petersen, og hvoraf de fleste stadig er trofaste medlemmer af Kirken. Hundreder og atter hundreder efterkommere af disse første emigranter har også virket som missionærer i Danmark.

Der findes i dag hundreder af danske, som er kommet til Amerika efter den anden verdenskrig, og som stadig tænker på deres fædres land, hvor de i de fleste tilfælde lærte evangeliet at kende. De glemmer aldrig den missionær eller den ven, der første gang førte dem ind i Kirken. De glemmer heller aldrig Danmark, hvor de så dagens lys, hvor de henlevede deres barndom og ungdom. Deres hjertebånd er stadig knyttet til den by og den gren, hvor de kom i forbindelse med

Kirken. De glemmer aldrig den dag, da de nedsteg i dåbens vande enten det var i Aalborg, Aarhus, Esbjerg, Odense eller København. De foretager ofte en tur i minderne om den gren, hvor de oplevede så mange dejlige timer i samkvem med andre søskende. De havde betrådt nye marker og nye stier, som havde beredt dem oprigtig glæde og givet deres liv nyt indhold. Disse efterkrigsemigranter bor i Amerika og er for størstedelens vedkommende stadig trofaste medlemmer af Kirken, men de glemmer aldrig Danmark og deres kære trosfæller og søskende dér; mange af dem kender ikke de nye medlemmer, som er kommet ind i Kirken i de senere år, men alligevel omfatter de dem med samme interesse, fordi de ved, at de har samme idealer, samme mål og samme interesser som de selv. Og her ligger jo hemmeligheden og styrken ved Jesu Kristi Evangelium, nemlig at vi er forenet i troen på det gengivne evangelium, i troen på retfærdighedens sejr og i troen på menneskets broderskab, det broderskab, som ikke er fuldt udviklet endnu, men som vi håber må folde sig ud i fuld blomstring en skønne dag, da fred, fordragelighed og god vilje vil eksistere blandt menneskenes børn.

Vi glemmer aldrig de første pionerer i Missionens historie; deres navne er for en stor del glemt, men alligevel har de været en inspiration for os i kraft af deres mange gode menneskelige egenskaber, deres ubrydelige tro og deres uselviske kærlighed til Gud, til Jesus Kristus og det gengivne evangelium. Vi glemmer naturligvis heller aldrig de første missionærer, der kom til Danmark og Skandinavien, ældsterne Erastus Snow, Peter O. Hansen, John E. Forsgren og George P. Dykes.

Slutning

Forfatteren til »Den danske missions historie« sluttede sit værk i 1963, men for at gøre bogen så komplet som muligt indtil nu, februar 1967, vil vi gerne føje følgende begivenheder til, som er sket i de forløbne tre-fire år:

Forhenværende missionspræsident død

Tidligere missionspræsident *Joseph L. Petersen*, som tre gange havde virket som missionær i Danmark, sidste gang i årene 1926–29 som missionspræsident, afgik ved døden i slutningen af 1963 efter kort tids sygdom, 87 år gammel.

Ny udgave af Den Kostelige Perle

Den Kostelige Perle, som i mange år havde været udsolgt, udkom i 1964 i en ny, fuldstændig revideret udgave (den gamle udgave var fra 1909!) med ny retskrivning, i 2-spaltet sats og i samme format som Mormons Bog og Lære og Pagter. Hermed var et stort savn blevet afhjulpet.

Ny europæisk missionspræsident

I begyndelsen af 1964 blev ældste Ezra Taft Benson af De Tolv Apostles Råd kaldet som europæisk missionspræsident efter Theodore M. Burton, som havde præsideret over den europæiske mission i de foregående to år.

Under en rundrejse til de europæiske missioner besøgte præsident Benson og hans hustru og datter Danmark i dagene 3. og 4. februar, hvor præsident Benson bl. a. drøftede byggeprogrammet i den danske mission med missionspræsident R. Earl Sorenson.

Adskillige af de store københavnske blade bragte billeder og artikler om familien Benson og besøget i Danmark.

G.U.F.-stævner

I 1964 blev G. U. F.-Stævnet afholdt i *Aarhus* i dagene 16., 17. og 18. maj, og i 1965 i *Esbjerg* i dagene 25., 26. og 27. juni. Nogle af møderne ved dette sidste stævne blev overværet af præsident Ezra Taft Benson med hustru og datter.

I 1966 deltog G. U. F.s medlemmer i det fælles skandinaviske stævne, »Festinord«, i Stockholm. Til 1967 er planlagt et lignende skandinavisk stævne, som skal afholdes i København i slutningen af juni og begyndelsen af juli.

En historisk omvisning

Den 21. maj 1964 blev kirken på Priorvej og missionshjemmet på Dalgas Boulevard 164 forevist for Foreningen for Københavnske Byvandringer, som havde fremsat anmodning herom. Der mødte ialt 59 af foreningens medlemmer, som alle med stor interesse beså vore lokaliteter, og bagefter udtrykte deres tak for den store venlighed og gæstfrihed de havde mødt. De var især imponeret og glædeligt overrasket over, at vi ikke havde benyttet lejligheden til at propagere for Kirken, men i stedet havde valgt at fortælle kendsgerninger. Det havde også gjort et godt indtryk, at vi til trods for at vi ganske øjensynligt tog religion og kirke alvorligt, alligevel ikke på nogen måde var »hængehoveder«, men forstod at more og glæde os på en pæn og værdig måde.

Folkedansere fra Utah i Danmark

To gange har Danmark haft besøg af folkedansere, alle studenter fra Brigham Young Universitetet i Utah. Første gang deltog de i den Internationale Folkedanser-Festival i Varde i dagene 25. til 28. juni 1964, og desuden gav de to opvisninger i København den 29. juni i Mercur-Teatret.

Foruden folkedanserne optrådte vore »egne« Singing Mormons, missionærkvartetten, som har givet en række succes-

koncerter overalt i Danmark og også har optrådt i radio og fjernsyn, og gennem deres sang var en god propaganda for Kirken. Onsdag den 1. juli gav folkedanserne en opvisning på plænen i Tivoli. – De københavnske blade bragte meget velvillige anmeldelser af opvisningerne.

Folkedanserne kom efter utallige opfordringer atter til Europa på tourné i juli 1966, og i dagene 27., 28. og 29. juli gav de opvisninger i Danmark. Den 27. optrådte de i »Friheden« i Aarhus, den 28. i »Karolinelund« i Aalborg, og den 29. to gange i København, om eftermiddagen i De Gamles By og om aftenen på Bellahøj Friluftsteater. Alle steder gjorde de stor lykke med deres danse.

Byggeprogrammet i Danmark

Den 5. november 1964 afholdtes i København distrikt et specielt møde, hvor lederne for byggekomiteen i Europa og Norden samt Kirkens arkitekt samme sted var tilstede. Grunden til mødet var den, at byggeriet på den nye kirkebygning i København skulle påbegyndes.

Den nye bygning i København, der ligger på Maglegårds Allé i Søborg, skal være en distriktsbygning, og den er nu, i februar 1967, så langt fremme, at der har været holdt rejsegilde. På bygningen har, foruden professionelle håndværkere, arbejdet byggemissionærer, både fra andre missioner og fra Danmark, som har været kaldet til dette arbejde. Desuden har søskende i de københavnske grene ydet frivilligt arbejde og frivillige bidrag til bygningens opførelse. Til fordel for byggeriet har der i København været holdt flere »Byggefester«, som har været strålende succes'er og har givet rundelige beløb til byggefonden.

Initiativtager til disse fester og andre arrangementer har været den dynamiske distriktspræsident for København distrikt, præsident Orla Rasmussen.

Missionspræsidentparret fejrer sølvbryllup kort før deres afløsning

Den 16. april 1966 fejrede missionspræsident R. Earl Soren-

son og søster Ingrid Sorenson deres sølvbryllup. Dagen begyndte på rigtig dansk manér med »Det er så yndigt at følges ad«, som søskende mødte op med kl. 6 om morgenen foran missionshjemmet. Senere på dagen blev sølvbrudeparret hyldet ved en reception i kirken på Priorvej.

I juli måned kom tiden, da vi måtte sige farvel til missionspræsidentparret, som blev afløst fra deres mission og rejste tilbage til deres hjem i Amerika.

Ny missionspræsident

Som ny missionspræsident for den danske mission var kaldet ældste *Don L. Christensen*, som kom til Danmark midt i juli måned sammen med sin hustru, *Marva Christensen*, og deres fem børn. Søster Marva Christensen er datter af tidligere missionspræsident Edward H. Sorensen, som præsiderede over den danske mission fra 1949–52. Præsident Christensen var missionær under præsident Alma Petersen og præsident Edward H. Sorensen og virkede bl. a. som distrikts- og grenspræsident.

Præstedømmets samordningsprogram og M-M-programmet

For nogle år siden blev præstedømmets samordningsprogram indført i Kirken, og også i Danmark er der gjort et stort arbejde indenfor dette vigtige område af Kirkens arbejde, som går ud på, at præstedømmet og hjælpeorganisationerne samordner deres programmer indenfor de fire vigtige faser – hjemmelærerarbejdet, missionærarbejdet, genealogi og velfærdsarbejdet. Den 11. og 12. november 1966 afholdt Missionspræsidentskabet et Seminar for Missionens Ledere. Under dette seminar blev der indstiftet møder for Præstedømmets Udøvende Komité, Velfærdsmøder og Grens-Rådsmøder. Formålet med dette program er at samordne alle aktiviteter i grenene og gøre præstedømmets programmer fuldendte. Pro-

grammet har også i Danmark haft stor succes og har været med til at få mange uaktive medlemmer aktiviseret igen, og alle de forskellige aldersgrupper har fået mulighed for at lære evangeliets principper på hver sit niveau.

Missionspræsident Don L. Christensen indførte M. M.-Programmet (Medlem-Missionær-programmet) i den danske mission, hvilket skete ved distriktskonferencerne i København den 3. og 4. september og i Jylland den 10. og 11. september 1966. Ældste *Howard W. Hunter* af De Tolv Apostles Råd overværede konferencerne og fortalte om dette programs effektivitet og store succes i verden. Også her i Danmark har programmet, selv efter det forholdsvis korte tidsrum vi har haft det, givet et godt resultat, og medlemmer i den danske mission er med iver gået ind for dette glimrende program.

I dagene 6. til 9. september 1966 var missionspræsident og søster Christensen værter for et Seminar for de Vesteuropæiske Missionspræsidenter, som var under præsidium af Ældste *Howard W. Hunter* og Præsident *Theodore M. Burton.*

Ældste og søster Hunter og Præsident og søster Burton rejste med missionspræsident og søster Christensen til Aarhus til Jylland-konferencen, og undervejs besøgte Ældste Hunter sin oldefaders fødested lige udenfor Odense.

Omorganisering af Københavns grene

Ved distriktskonferencen i København den 3. og 4. september gjorde ældste Howard W. Hunter også rede for den omorganisering af Københavns grene, der af Generalautoriteterne var blevet accepteret og som gik ud på, at Centrum Gren og Søndre Gren slås sammen til én gren under navnet *København Gren.* Som grenspræsident for den nye gren blev opretholdt broder *Jens Kristoffersen.* Som ny grenspræsident for København Nordre Gren blev opretholdt broder *Jørgen Ljungstrøm.*

Kirkens oversættelser

I mange år har oversættelserne af Kirkens litteratur (bø-

ger, lektiehefter etc.) været under ledelse af Den europæiske Mission, hvis hovedkvarter lå i Frankfurt. Vi har altid måttet anvende lektiemateriale, der var et eller flere år bagefter det, der blev anvendt i Amerika, på grund af arbejdet med oversættelse og trykning af materialet, men efter Kirkens nye plan, hvorefter alle stave og missioner i verden skal anvende de samme lektiehefter samtidig, er arbejdet med oversættelserne blevet omorganiseret, således at der i hver mission er kaldet en leder, en såkaldt sprogkoordinator, som skal have ledelsen af og ansvaret for alt oversættelsesarbejde i missionen, under ledelse af Kirkens europæiske oversættelsesafdeling i Frankfurt. I den danske mission er broder Jørgen W. Schmidt blevet kaldet som sprogkoordinator.

Kirkens distributionscenter for Norden

For at rationalisere og centralisere arbejdet med trykning og fordeling af Kirkens litteratur i Europa er der oprettet to distributionscentre, et for de fransk-, tysk- og italiensktalende lande i Belgien, og et for de nordiske lande i Danmark. Til dette formål er købt en bygning i Vassingerød pr. Lynge ved København, og som leder af dette distributionscenter er også valgt broder Jørgen W. Schmidt, som til hjælp ved arbejdet skal have flere medarbejdere foruden de søskende, der allerede virker som oversættere.

Den 30. oktober 1966 blev der afholdt et oversættelses-seminar, som blev ledet af en række officielle repræsentanter for Kirken: Biskop Victor L. Brown fra Det Præsiderende Biskopråds Kontor, præsident J. Thomas Fyans, chef for Kirkens oversættelsesarbejde i hele verden, Præsident John E. Carr, leder af Kirkens trykkerier og distributionscentre i Europa, og broder Immo Luschin-Ebengreuth, europæisk sprogkoordinator. Alle disse brødre gjorde på seminaret rede for de nye regler og fremgangsmåder ved oversættelsesarbejdet.

Ny fælles Stjerne for Europa

Fra 1. marts 1967 sker der en stor omvæltning for DEN DANSKE STJERNE, som jo hidtil helt er blevet redigeret og trykt i Danmark. Efter Kirkens øverste lederes ønske vil de europæiske missioner fremtidig have et fælles tidsskrift, som dog naturligvis vil blive trykt på de pågældende landes eget sprog. Redaktion og trykning vil herefter foregå i Frankfurt, medens oversættelserne til de forskellige sprog vil blive foretaget i de pågældende lande. Foruden det fælles stof i den nye Stjerne, som bl. a. vil omfatte artikler fra Kirkens officielle tidsskrifter, Improvement Era, Instructor og Children's Friend, vil hvert nummer indeholde et mindre antal sider med lokalt stof, og navnet vil stadig være DEN DANSKE STJERNE.

Den Danske Stjerne

Årgang 1966

INDHOLDSFORTEGNELSE

Genealogisk Forening

Kirkebøgerne som kilde til genealogiske oplysninger.

De almindeligste og mest omfattende kilder til at skaffe genealogiske oplysninger til brug for familieskemaer er *kirkebøgerne,* som er tilgængelige på *landsarkiverne.*

Fra Derek Harlands bog *Genealogical Research Standards* bringer vi det afsnit, der handler om Danmarks kirkebøger:

Den lutherske kirke i Danmark er folkekirken, og, uligt i England og Wales, hvor der var et antal »afvigende« trosbekendelser, var der i Danmark kun få, om overhovedet nogen, modstridende sekter indtil midten af 1800-tallet, når undtages jøder og katolikker.

Den lokale præst i den lutherske kirke havde ansvaret for at optegne ALLE fødsler, som fandt sted i hans sogn, uanset hvilken religiøs tro børnenes forældre havde. *Alle fødsler for hele Danmark er derfor optegnet i den lutherske kirkes kirkebøger. Alle vielser udført af lutherske præster, er opført i den lutherske kirkes optegnelser, medens de vielser, der blev foretaget af præster udenfor den lutherske kirke, krævede en borgerlig autorisation, som man kunne få fra den borgerlige myndighed, hvor den senere blev arkiveret.* Da de fleste af kirkegårdene i alle dele af Danmark, undtagen i nogle af de store byer, virkelig var *kirkelige* begravelsespladser, findes optegnelser om de fleste begravelser, selv af ikke-lutheranere, i Folkekirkens bøger. Hovedparten af begravelserne var af lutheranere, men begravelser af ikke-lutheranere, som blev begravet på kirkegårde, der ikke hørte til den lutheranske kirke, er optegnet i det pågældende kirkegårdskontors bøger.

De tidligst kendte sogneregistre (kirkebøger) begynder så tidligt som i 1572, men det var først i 1645, at en lov krævede, at der blev ført optegnelser over fødsler, dåb, vielser, dødsfald og begravelser.

Man må huske, at op til omkring 1890 blev der anvendt gotisk skrift, og kendskab til denne skrift er derfor nødvendig, før man kan foretage efterforskning i danske sogneregistre.

Fra 1814 blev den måde, hvorpå optegnelser af enkeltheder ved fødsler, barnedåbshandlinger, vielser, dødsfald, begravelser og konfirmationer blev foretaget, standardiseret, således at protokollerne efter denne dato bestod af reglementerede sider, der krævede bestemte oplysninger. Før 1814 var mængden af de optegnede data overladt til den enkelte præst, og derfor varierede de indførsler, der kom ud af det, i høj grad med hensyn til de oplysninger, de giver.

Fra 1814 blev der også opbevaret kopi af de oplysninger, der blev fundet i kirkebøgerne, hos en anden ansvarlig person i sognet, f. eks. degnen, der som regel var skolelæreren.

Da der ikke findes borgerlige optegnelser om fødsler, vielser og dødsfald i Danmark, bliver kirkebøgerne så meget mere værdifulde. Da der ikke fandtes »afvigende« trosretninger i Danmark før i den forholdsvis nyere tid, gør det problemet med at rådføre sig med kirkebøgerne mindre vanskeligt end i både De Forenede Stater eller England og Wales.

Lokalisering af kirker og sogne

Ikke enhver lokalitet i Danmark er et sogn med sin egen kirke og egne kirkebøger. Mange sogne består af et antal små flækker og gårde, og meget ofte er det ved efterforskning i Danmark nødvendigt at finde ud af, i hvilket sogn en bestemt gård eller samling af huse findes.

To bøger kan anvendes til at løse dette problem. Den ene, *Post- og Telegrafadressebogen for Kongeriget Danmark,* udgives hvert år og specificerer stederne i Danmark og anfører navnet på det sogn, hvor hvert sted ligger.

Eksempel: Skoverup — en landsby i Ulse sogn.

Denne bog har en liste over sognene og anfører her bl. a. det amt, hvor hvert enkelt sogn er beliggende.

Eksempel: Ulse — et sogn i Præstø amt.

Eksempel: Ulstedbo — en gård og en gruppe huse i Sindal sogn.

Et opslag viser, at Sindal sogn ligger i Hjørring amt.

Ikke alle sogne i Danmark har kirkebøger, som går tilbage til 1945. Nogle af optegnelserne begynder så sent som 1700 og nogle endda senere. For at se, hvad indholdet er af hver kirkebog, og de år den pågældende optegnelse omfatter, kan henvises til *Danmarks Kirkebøger* af S. Nygaard. (Denne bog, som i mange år har været udsolgt fra forlaget og derfor ikke er i handelen, står til rådighed på alle arkiverne. I Landsarkivet for Nordjylland i Viborg findes à jourførte registraturer over de tilgængelige kirkebøger, som nu efter opførelsen af den nye arkivbygning i Viborg kan fås op til 1915-20, medens *Danmarks Kirkebøger* kun omfatter kirkebøgerne op til 1891. (*Tilføjelse ved Gen. Foren. Hovedbestyrelse*)).

Eksempel: Græse (Lynge-Frederiksborg Herred):

Fødsler 1729-1891; konfirmationer 1736-1760, 1786-1891; trolovelser 1729-1798; vielser 1729-1891; døde 1729-1891.

Kirkebøgerne for dette sogn for perioden efter 1891 vil bero hos den lokale præst, men efterhånden som kirkebøgerne bliver udskrevet, vil de også blive sendt til landsarkivet. (Efter at der nu er opført en ny arkivbygning også i København, vil kirkebøgerne op til ca. 1920 om nogen tid blive tilgængelige for publikum. (*Tilf. ved Hovedbestyrelsen*)).

Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Lad derfor jeres hjerter være trøstede; thi alle ting samvirker til gode for dem, som vandrer retskaffent« (*L&P 100:15*).

Formål: At forstå, at alle livets erfaringer vil virke til gode for den retfærdige.

Mennesker dør i junglens sumpe. Et dejligt, lovende barn på seks år lammes som følge af en automobilulykke. En moder til otte børn dør af influenza. En lavine begraver et hundrede menensker. Tusinder dør af hungersnød.

Midt i håbløshedens og hjælpeløshedens skrig høres Herrens rolige, betryggende forjættelse: »Lad derfor jeres hjerter være trøstede; thi alle ting samvirker til gode for dem, som vandrer retskaffent« (*L&P 100:15*).

En Sidste Dages Hellig ved, at et af jordelivets formål er at blive prøvet. I begyndelsen, inden mennesket var på jorden, sagde Gud: »Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem ... og de, som består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed« *(Den kostelige Perle, Abraham 3:25—26)*. I denne storslåede plan skulle mennesket lære at kende godt fra ondt og forhåbentlig vælge det gode.

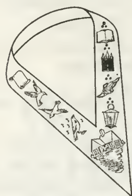
I denne store prøve kommer der uheld og ulykker til os alle. Herren vidste, at mennesket ville komme til at lide og dø af cancer, at de ville pine hinanden og slå hverandre ihjel, at kvinder ville dø i barselseng, og at flyveulykker ville udslukke livet hos mange kære venner, men alligevel formanede Han: »... Frygt derfor ikke, end ikke døden; thi i denne verden er jeres glæde ikke fuldkommen; men i mig er den fuldkommen« (*L&P 101:36*).

Om Kristus siger Skrifterne: »Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led« (*Hebr. 5:8*).

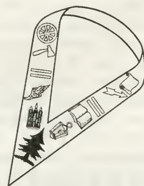
Når selv Frelseren måtte *vinde* sin herlighed og lykke, kan vi så ikke føle os trøstet, når vor Herre siger: »... fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik, og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje« (*L&P 121:7—8*)?

Når vi føler os personligt tynget af sorg og ulykke, vil tjeneste for andre ikke blot hjælpe **dem,** men den vil bringe trøst til **os.** Lad os derfor vandre retskaffent, give de hungrige at spise, de tørstige at drikke, klæde de nøgne, besøge de syge og de, som sidder i fængsel, elske Herren og vor næste af hele vort hjerte. Hvis vi følger Profeten Joseph Smith's stærke formaning, som han gav Hjælpeforeningen ved det andet møde, vil vi »komme den fremmede til hjælp ... gyde olie og vin i de bedrøvedes sårede hjerter ... tørre de forældreløses tårer og få enkens hjerte til at juble« (*DHC, Vol. IV, p. 567*).

Hvis vi vandrer retskaffent, vil vi lære at elske, at være tålmodige, milde, gode, overbærende og tilgivende med den forståelse, at alle ting virker tilsammen til bedste for os.

PRIMARY

Kære Primary-medarbejder:

Går du nogensinde hjem fra Primary med den tanke »Hvad nytte er det til? Børnene var så støjende, og tiden til lektion så kort. Hvad godt kan jeg få gjort på den korte tid, jeg har hver uge?«. Har du disse tanker? Måske har vi alle det i mismodige øjeblikke. Husk da på denne lille historie:

En dag gik en Primary-lærerinde til tandlægen. Medens hun ventede på, at tandlægen skulle begynde, lagde hun mærke til et papbæger til patientens brug, og hvori vandet dryppede en gang imellem. »Hvor unyttigt«, tænkte lærerinden. »Bægeret vil aldrig blive fuldt på den måde. Hvor meget lettere ville det ikke være at dreje på hanen og fylde bægeret i en fart?« Med den tanke lænede hun sig tilbage i stolen og ventede.

Da lærerinden havde ventet nogle minutter vakte det stadige dryp af vandet igen hendes opmærksomhed. Til hendes overraskelse var bægeret fuldt, og vandet flød over.

Således er det med undervisningen i Primary. Sommetider synes tiden til klassen alt for kort. Sommetider er fatteevnen ringe, og lektien synes måske kort og unyttig, ikke værd den anstrengelse, der er nødvendig for at forberede og give den. Men ligesom bægeret blev fyldt med en dråbe ad gangen, indtil det flød over ved den stadige, uophørlige vanddråbe, således har hver Primary-lektie sin plads med at fylde barnet med evangeliets budskab. Hvis lektierne gives med omhyggelig regelmæssighed, vil de, selv om børnene i hver time kun får blot en enkelt tanke, dog have gjort deres del, og barnet vil blive fyldt til overflod. Husk, at havets bred er lavet af mange små sandkorn, himlen bliver oplyst af mange små stjerner, en perlekæde laves ved at sætte én lille perle på snoren ad gangen, et barns tanker bygges op lidt efter lidt.

Tænk aldrig mere: »Til hvad nytte?« Og tænk aldrig mere, at tiden er alt for kort. Selv et enkelt minut er kostbart og længe nok til at føje en dråbe til bægeret, til at give barnet en tanke, som kan hjælpe med til at opbygge dets karakter. Må denne lille historie være en vejleder for alle Primary-medarbejdere og hjælpe os til at fylde dette års Primary-arbejde med glæde og lykke for alle, der har med det at gøre.

Må Herren velsigne jer i det nye år med Primary-arbejdet.

Venlig hilsen
Primary Hovedbestyrelse.

7. artikel i serien:

»Sådan er drenge«

af *W. Cleon Skousen*

Gensidig Uddannelses Forening

Den varme og kolde periode

PENGEGALSKAB

Det er som oftest i løbet af den »kolde og varme periode« i en drengs liv, at hans forældre træffer afgørelse om en eller anden form for lommepenge. For de fleste forældres vedkommende vil der allerede have været flere tilløb til en ordning. Faktisk har de måske allerede fået deres første chokbehandling, da Junior blev angrebet af pengegalskab omkring treårs-alderen. Naturligvis stod hans lyst i den alder fortrinsvis til nye blanke kobberfemører, men hvis hans forældre ikke dengang passede på at holde ham på en beskeden småpengeration, gik han sandsynligvis hen og blev samler af både 25-ører, kronestykker og femkroner.

At udvikle børns sans for penge er en videnskab og en kunst. Ofte betror vi dem penge i et omfang, der mangler væsentlig mening for barnet. Akkurat ligesom vi overvælder dem med fede og søde sager og foregriber nydelsen af mange lækre spiser, således giver vi dem penge udfra et voksent standpunkt snarere end udfra et barns målestok. Psykologerne siger, at lommepenge og belønninger til mindre børn skal holdes indenfor nøje afstukne rammer. Børn på 2—3 år skulle aldrig have mere end en 5-øre, indtil forældrene er helt sikre på, at Junior forstår, at han skal gøre noget ganske særligt for at få mere end én af dem. På dette tidspunkt vil en 10-øre sandsynligvis være lidt af et pragtstykke og en endnu større anstrengelse værd. 10-øren er sikkert tilstrækkelig i et års tid, så begynder 25-øren at få betydning og efter en passende tid 1-kronen og 2-kronen. En 5-krone vil stå for ham som en virkelig formue.

Ved at følge dette mønster vil selv velhavende forældre have succes med at lære deres børn passende respekt for penges værdi. I modsætning hertil har man set, hvorledes enhver svag far eller mor, der disker op med penge for at demonstrere deres kærlighed til barnet, inden længe vil opdage, at hans barn viser betydelig mindre begejstring og taknemmelighed for sin femmer end andre børn for deres 10- eller 25-øre.

PENGE og ARBEJDE

Hvad er penge? Kun efterhånden som Junior identificerer penge med dele af udført arbejde, vil han for alvor kunne forstå at sætte pris på dem. Det vil i særlig grad hjælpe på forståelsen, hvis det er HANS arbejde, de repræsenterer. Men at nå dertil er faktisk lidt af et mirakel.

Et barn mellem tre og syv år vil sjældent gøre andet end lege, når det skulle arbejde. Så snart arbejdet hører op med at være leg, opgives det med velbehag og beslutsomhed. Derfor er det som regel godt at få drengen til at arbejde sammen med far eller mor »bare for sjov«.

Når der skal fastsættes lommepenge for børnene, opstiller forældre som regel en liste med et antal bestemte huslige sysler, som skal udføres. Den simple kendsgerning, at de pligter, der skal varetages af små drenge, aldrig bliver udført, er en af grundene til, at de fleste lommepengesystemer dør ved fødslen. Denne modstand imod at arbejde fortsætter i adskillige år. Men omkring 8 år kan de fleste drenge meget bedre klare nogle simple pligter. Ydermere er dette et godt tidspunkt til at starte en lommepenge-ordning for alvor, fordi 8-års alderen er en ny periode med pengegalskab. Nu har drengen lært, at penge er magt, og ikke alene forældre må have denne værdifulde vare for at få livets nødvendigheder, men selv en dreng er nødt til at have en smule hård valuta. Hvordan skal han ellers få det modelplan, den lommelygte eller billet til børneforestillingen i biografen? Den slags spørgsmål, der farer rundt i en drengs hjerne, er en kærkommen velsignelse for forældrene. De er den hurtigst kendte kur mod arbejdslede.

At lære en dreng at arbejde indbefatter afslag af betaling, hvis arbejdet ikke bliver gjort. Det indbefatter også nedsat betaling for sjusket udførelse. Naturligvis må forældrene bedømme udførelsen efter en børnemålestok, ikke en voksen.

Skal man betale en dreng for alt, hvad han laver? Eksperter siger »afgjort nej«. Han må lære at gøre noget »bare af hjælpsomhed« eller for at overraske sine forældre. Men børn vil slå en handel af. »Får jeg noget for at vaske op?« spørger Junior. En klog moder svarer måske »Nej, søn. Du tager tallerknerne, mens jeg smører mad til udflugten. I dag gør vi det begge to bare for at gøre hinanden en tjeneste.«

Hvornår skal en dreng have sine penge? Svaret er »prompte«. Der er ikke noget mere nedslående for et barn end at komme begejstret til sine forældre og fortælle, at han har udført sit arbejde og så få det svar: »Åh, det var godt. Jeg skal gi' dig penge, når jeg en gang får vekslet.«

PORTRÆT AF EN DRENG MELLEM 10 OG 11 ÅR

Efter den støjende 6-års alder begyndte Junior at følge et mere stilfærdigt mønster gennem 7-, 8- og 9-års alderen. Der var stadig »ebbe og flod«, men kontrasterne var mindre end før. Perioden mellem 10 og 11 år markerer kulminationen på disse tegn på begyndende modenhed og kan godt kaldes en drengs gyldne alder. Han er i ligevægt med sig selv og omgivelserne. Han har gode manerer, tager hensyn til andre, indhenter tilladelse før han gør noget, til-

passer sig de voksnes krav — alt dette er tilsyneladende helt naturligt for ham. Han kan påtage sig nogle former for ansvar, gør engang imellem orden på sit værelse, vasker sig, løber ærinder og udfører forskellige små jobs. Han har stadig noget besvær med søskende, der er lidt yngre, men kan godt lide at tage sig lidt af familiens baby eller de søskende, der er under fem-seks år.

Han har sandsynligvis et godt år i skolen, er mindre afhængig af sin lærer og er mindre kritisk overfor ham, forudsat at han er retfærdig og gør arbejdet interessant. Han kan lide familieliv og er mindre dogmatisk med hensyn til meninger, nyder familieudflugter og er ofte tilfreds med tilfældige, halvt konkurrenceprægede lege med nabobørnene. Han er begejstret TV-fan og læser af sjove bøger. Han får mange ideer fra dem og bringer forestillinger om loyalitet, hemmelige eder og bestemte formål med til sine kammerater. Derfor er det klogt, hvis hans TV-kiggeri og hans læsning bliver nøje udvalgt.

Når han udfører noget specielt vil han gerne anerkendes, men nødig skille sig ud fra de andre. Han vil gerne være på højde med sine venner, men nødig for forskellig fra dem, heller ikke med hensyn til at udmærke sig. Han søger at blive accepteret og føler sig tilfreds såvel hos voksne som hos jævnaldrende. Hans temperementsudbrud er korte. Han må stadig ledes med hensyn til hvad der er rigtigt, men han har dybe overbevisninger om, hvad der er forkert. Man kan som regel stole på ham, når det drejer sig om vigtige ting, men han bliver skødesløs med småting og behøver at blive mindet om dem.

Ti år — det er perioden, hvor man lever og lader leve. Han kan lide at folk er venlige og uformelle. Han vil hænge sit tøj op, hvis man husker ham på det, men ellers vil han lade det ligge, hvor han har taget det af. Han er noget doven, når det drejer sig om at arbejde, men kan blive vældig begejstret over noget, han skal lave sammen med mor eller far.

Hvis forældre er retfærdigt smidige i deres krav til den 10-årige, vil de finde det muligt at gøre denne periode til et herligt, behageligt, tilfreds og lykkeligt interval.

OVERBLIK OVER LIVETS KENDSGERNINGER

Fordi denne alder mellem 10 og 11 år er så behagelig og rolig er den som regel meget velegnet til en omfattende diskussion om livets kendsgerninger. På dette tidspunkt ved han nok udfra sine egne følelser og erfaringer til at kunne fortolke det, der fortælles ham, korrekt. Han er gammel nok til at kunne forstå hele den mirakuløse undfangelsesproces. Han kan følge med i familiens (eller bibliotekets) lægebog, hvor der vil være forskellige plancher, og han vil kunne lide at høre sin far eller mor diskutere livsprocessen på en videnskabelig nøgtern måde.

Junior har allerede hørt en masse skjulte og underfundige hentydninger fra sine jævnaldrende, og uden tvivl vil han være blevet stillet overfor en hel del vulgær snak. Derfor er det særlig vigtigt i denne »mand til mand«-samtale at indpode ham respekt for sig selv og den pige, han engang vil vælge at gifte sig med. »Kærlighed« er ikke nær så uforståelig for en 10-årig som hans forældre tror, og de fleste drenge er fuldkommen i stand til at udvikle stor idealisme i denne alder med hensyn til deres egne personlige forhold.

Det er også et velvalgt tidspunkt at diskutere problemet »ødelæggere« og den kendsgerning, at ældre drenge kan forsøge at trække ham ind i uønskede forhold. Interviews med mange drenge har afsløret, at langt flere er udsat for skadelig indflydelse end forældrene nogensinde forestiller sig. Det lønner sig i høj grad at bruge både den nødvendige tid og vise den nødvendige interesse i at opbygge en varm tillid mellem en søn og hans forældre, så problemerne kan forebygges og faldgruberne genkendes, efterhånden som de dukker op.

Tusinder af forældre kan bevidne, at det er muligt for en dreng at nå idealet om fuldkommen moralsk renhed, hvis hans forældre står ham nær og hjælper ham at forstå og leve intelligent med de magtfulde kræfter, der lever i ham.

(Fortsættes i næste nummer).

FESTINORD 1967

I løbet af kort tid vil alle grene modtage cirkulærer vedrørende de forskellige aktiviteter til Festinord:

1) Road Show — emnet er her frit, og vi refererer i øvrigt til cirkulæret herom.
2) Mannequin-opvisning: opgaverne er her: a) kjole, b) dragt, c) festkjole, d) folkedragt — se i øvrigt cirkulæret herom.
3) Dans: De danske danse bliver »Kontramarch« og »Den toppede Høne fra Thy« (ikke at forveksle med den alm. kendte Toppede Høne). — Fællesdanse: Vindmølledansen fra sidste år samt en amerikansk squaredans. Noder og forklaring er udsendt.
4) Sang: Det fælles-skandinaviske kor skal synge
   a) Ärans konung.
   b) Praise the Lord, O Jerusalem.
   c) How Beautiful upon the Mountains.
   Det rent danske kor skal synge:
   »Fryd dig, Zion« af Weyse og »I skoven skulle være gilde«
5) Sport: Aktiviteterne er her de samme som sidste år. Udtagelserne vil foregå i forbindelse med forårskonferencerne.

G.U.F.s Hovedbestyrelse.

En lille nytårsgave er på trapperne: »Håndbog for pigeprogrammet«. Det er lige netop den opslagsbog, enhver leder i GUF's kv. afdeling har sukket efter. Kort og let tilgængelig. Den vil gavne alle piger og deres ledere.

En altomfattende håndbog for hele GUF har længe stået på vor ønskeseddel, men da vi kan forvente en helt ny håndbog i tilslutning til det nye verdensprogram, som måske allerede kommer igang inden udgangen af 1967, vil det være temmelig omsonst at starte oversættelse af en gammel håndbog nu. Skulle der i mellemtiden opstå tvivlsspørgsmål, så ret venligst henvendelse til Distrikts-GUF.

VI STÅR IKKE ALENE

Mange mennesker skammer sig over deres religion, og mange går ind på kompromis'er i deres tro, fordi de er bange for verdens kritik.

Der findes nogle sidste dages hellige i denne kategori, især med hensyn til Visdomsordet.

Nogle føler virkelig, at vi er mærkelige og står alene i vor indstilling til spiritus, tobak, te og kaffe. Hvor tager de dog fejl!

New York Times refererede fornylig et stævne, som Syvende Dages Adventisterne havde holdt. Denne religion har et samlet medlemstal på 1.600.000, hvoraf 380.000 findes i U.S.A.

Denne gruppe har ikke altid været kendt som Syvende Dages Adventisterne. Den blev dannet før 1844 som en organisation, der ventede Kristi andet komme, og dette forventede de den 22. oktober det år.

Da forventningen ikke gik i opfyldelse, fandt en reorganisering sted, og i 1863 tog den nu kendte religion form.

En af de fremragende læresætninger i denne religion, som udfører meget godt på det sundhedsmæssige område, især med sine hospitaler og vidt udbredte lærdomme om fødevarer, er dens indstilling til te, kaffe, spiritus og tobak, som altsammen er bandlyst.

Adventisterne betragter det menneskelige legeme som Helligåndens tempel og lægger stor vægt på forholdet mellem det åndelige og ens mentale og fysiske helbred.

De opretter kurser for ikke-adventister, som ønsker at opgive rygning og drikkeri og er for øjeblikket ved at slutte et 16-ugers vægtreducerings-kursus.

Deres nuværende planer går ud på at holde 10.000 5-dages antiryge-kurser i 50 lande i de næste fire år, og igangsættelsen af et lignende arbejde for at bekæmpe alkoholisme.

Det er af interesse at lægge mærke til, at corn-flakes kongen, John Harvey Kellogg, som var kirurg og kostekspert, blev leder af denne kirkes sanatorium i Battle Creek, Michigan, i 1870'erne og opfandt mere end hundrede nødde- og kornprodukter til fremme af sundheden.

Men ikke alene adventisterne lærer afholdenhed fra disse skadelige ting, andre kirker gør det også.

Christian Science-religionen er stærk modstander af stimulanser og narkotika og har ydet et betydeligt bidrag til almindelig oplysning om de skadelige virkninger af især tobak og alkohol.

Andre mindre religionssamfund indtager en lignende stilling. Det samme gør mange af præsterne i de større religionssamfund, skønt der ikke findes en altomfattende lære om disse punkter iblandt dem.

Hvor meget større indflydelse ville de ikke få, hvis alle trosretninger ville bekæmpe spiritus og tobak, vise dem frem som de er!

Nogle af deres ledere siger, at tobak og spiritus måske er fysisk skadelige, men de indvirker ikke på ens religion. Kendsgerningen er, at Guds Ånd ikke bor i uhellige tabernakler, og uden denne ånd findes der meget lidt åndelighed.

Hvor megen god indflydelse kan en spejderfører udøve, hvis han stinker af tobak, eller hvis hans ånde er besudlet af den forræderiske stank af gammel spiritus?

Hvor megen indflydelse har en pimpende præst? Eller en, som ryger eller bander?

Kan de skabe sig venner og have en god indflydelse på folk?

Hvis de er ledere for drenge, vil de så ikke lede dem ind i alkoholisme, lidt ad gangen, eller ind i åndeligt forfald, så vel som være årsag til den risiko for sundheden, som tobak skaber?

Sidste dages hellige kan udmærket fatte mod ved den kendsgerning, at de ikke længere står alene i deres kamp mod disse onder. Andre trosretninger følger nu vor kurs. Videnskaben bevæger sig i vor retning. Opdragere, som er interesserede i denne sag, forøges i antal. Afholdende læger tælles nu i tusindvis.

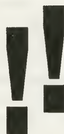
Vi er IKKE alene.

Men at lægge disse »forstærkninger« til vil ikke sikre sejren. For vort vedkommende drejer det sig om omvendelse. Ethvert medlem af Kirken ville gøre vel i at gøre sit yderste for at holde og lære andre om Visdomsordet. Det er ikke en grille, heller ikke en lære, lavet af mennesker. Det er ÅBENBARING!

(Fra *Church News,* 8. oktober 1966)

Husk AT FORNY DERES ABONNEMENT PÅ STJERNEN!

Prisen for et helt år er kr. 25,00 i Danmark og $ 5,00 i udlandet, frit tilsendt. I Danmark bedes beløbet venligst indbetalt på postgirokonto nr. 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Stjernen«.

Den danske missions historie

der har været bragt i STJERNEN på midtersiderne, er nu afsluttet og vil kunne indbindes. Prisen for indbindingen er

kr. 10,00

Vi lader desuden indbinde et antal færdige eksemplarer, som vil kunne købes for en samlet pris af

kr. 17,00

Indbindingen vil være i smuk grøn pluviusin, og vi beder de søskende, som ønsker bogen indbundet, indsende de løse ark, som forsigtigt tages ud af STJERNEN, *inden 1. marts til DEN DANSKE STJERNE,* Priorvej 12, København F.

De løse ark bedes lagt *i nummerorden* med titelbladet øverst, og på titelbladet bedes med blyant skrevet tydeligt navn og eventuelt adresse. Eventuelt manglende ark kan leveres for 25 øre pr. stk., og det bedes venligst ved indsendelsen anført, hvilke numre der mangler.

Betalingen bedes indsendt på postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. På talonen bedes tydeligt skrevet »Indbinding af DEN DANSKE MISSIONS HISTORIE«. Bestilling af den færdige bog kan foretages ved indsendelse af beløbet på samme girokonto og med tydelig angivelse af, hvad der ønskes.

Personlige nyheder

Fødselsdage:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Kalundborg:

Vigora Karoline Andrea Høxbro, 75 år den 10. februar.

Horsens:

Johanne Schmidt, 65 år den 11. februar.

Odense:

Minna Petrine Rasmussen Jensen, 65 år den 11. februar.

København Gren:

Edith Louise Clausen, Jagtvej 57, 60 år den 6. februar.

Ellen Olga Blicher-Mortensen, H. C. Ørstedsvej 14 A, 60 år den 17. februar.

Århus:

Dagny Viola Andersen Damm, 70 år den 24. februar.

Fredericia:

Karen Olsen Sigersted, 70 år den 27. februar.

Bryllup i København:

Den 16. december viedes på Københavns Rådhus søster *Karen Gøthgen* til overlæge *Ejnar Gøthgen.* Den 18. december fik parret i kirken på Priorvej Kirkens velsignelse ved missionspræsident Don L. Christensen.

Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Velsignelser:

København Gren: 4. december:

Jørgen Otto Nielsens og Irma Josefsen Nielsens datter, *Sharon Ruth Nielsen,* velsignet af sin fader.

Johan Helge Benthins og Gerda Lund Benthins to børn, *Johan Troels Benthin* og *Jan Ulrich Benthin,* velsignet af henholdsvis ældste Paul Smith og ældste Harold Johansen.

Nordsjælland Gren: 4. december:

Verner Olsens og Eika Schmidt Olsens søn, *Michael Olsen,* velsignet af broder Per Meilsøe.

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *James O. Mason,* som nu er 1. rådgiver i stavspræsidentskabet i Atlanta Stav, Georgia, U.S.A., og i det civile liv er dr. med. i Atlanta, er blevet udnævnt til chef for laboratorie-afdelingen af den afdeling af De Forenede Staters Sundhedsstyrelse, som har med smitsomme sygdomme at gøre, og han vil i denne stilling få ansvaret for udførelsen af de programmer, der skal yde hjælp og bistand til forebyggelsen af infektionssygdomme i Amerika.

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Glen H. Hansen,* sender fra sit hjem i Roy, Utah, de bedste hilsener til søskende i Danmark med meddelelse om, at han den 11. november blev viet i Salt Lake Templet til *Claudene Hancey,* en søster til tidligere missionær Bruce Hancey. — Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Amerika:

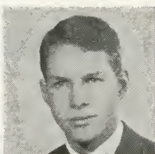
Tidligere missionær i den danske mission, *John Lamond Olsen,* viedes den 27. januar i Los Angeles Templet til Sonja Joyce Jenen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse ved:
Slagelse: 3. december:		
Hanne Bertelsen	Broder Søren Edsberg	Broder Knud Edsberg
Randers: 3. december:		
Bjarne Strøm	Broder Jens Peter Nielsen	Ældste Paul Emmer
København Nordre Gren: 5. november:		
Helle Johannessen	Broder Preben Johannessen	Broder Preben Johannessen
3. december:		
Charlotte Corfitzen Nielsen	Broder Kurt Corfitzen Nielsen	Broder Kurt Corfitzen Nielsen
Aalborg: 29. november:		
Elva Anna Agnes Petersen	Broder Charles J. Larsen	Broder Verner L. Jensen
Amager: 3. december:		
Knud Christensen	Ældste Randall R. Michaelsen	Ældste Ladd M. Jones
København Gren: 3. december:		
Johan Helge Benthin	Ældste Loy Glen Pehrson	Ældste Paul L. Smith
Gerda Benthin	Ældste Alfred C. Nielsen	Ældste Harold Johansen
Nordsjælland Gren: 3. december:		
Henrik Olsen	Ældste Chesley T. Blackham	Ældste Jerold Bryars
Verner Olsen	Ældste Jerold Bryars	Ældste Chesley T. Blackham
Jørn Ulf Schrøder Eriksen	Ældste Richard L. Carlquist	Ældste Richard L. Carlquist
Esbjerg: 3. december:		
Mary Cecilie Bogdahn	Ældste Roy Blanch	Ældste Peter Svendsen
Skive: 3. december:		
Herdis Hørby	Ældste Richard Bell	Broder Anton Skoubo
Århus: 3. december:		
Sonja Jonstrup Rask	Ældste Kurt Larsen	Ældste Michael Terry
Fredericia: 3. december:		
Per Thorkild Nielsen	Broder Pauel Herman Nielsen	Ældste Paul Madsen

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
Fredericia: 6. november:		
Paul Rosenørn Sølbæk	Diakon	Broder Andreas Sølbæk
København Nordre Gren: 9. oktober:		
Svend Aage Jensen	Diakon	Broder Preben Johannessen
6. november:		
Hans Arne Tvilsted	Præst	Broder Jørgen Ljungstrøm
27. november:		
John Martin Dietz	Lærer	Broder Martin Dietz
København Gren: 27. november:		
Ole Peter Petersen	Lærer	Broder Jens Kristoffersen
Lars Rafn Pedersen	Lærer	Broder Steven Williams

Missionærforflyttelser:	Fra:	Til:
14. december:		
Rex Pitcher	Rødovre	Missionskontoret
Chesley Blackham	Helsingør	Missionskontoret
John Lowe	Fredericia	Missionskontoret
Roger Sybrowsky	Frederiksberg	Rødovre
Kent Sorensen	Aalborg	Rødovre
Paul Reese	Frederiksværk	Holte
John Pack	Holbæk	Frederikssund
Henri Jensen	Holbæk	Bagsværd
Craig Petersen	Aalborg	Herlev
Lee Packer	Hvidovre	Charlottenlund
Paul Madsen	Fredericia	Østerbro
Van Craig Johnson	Frederiksberg	Østerbro
Lee Valentine	Charlottenlund	Brønshøj
David McQueen	Bagsværd	Glostrup
Ross Brown	Odense	København
Flemming Fano	Vejle	København
Dan Jensen	Horsens	Holbæk
Rodney Huntsman	Grenå	Holbæk
Norman Seibold	Østerbro	Slagelse
Robert Harris	Frederiksberg	Næstved
Earl Erskine	Slagelse	Sundbyøster
John Love	Sønderborg	Odense
Allan Hall	Grenå	Odense
Richard Carlquist	Rødovre	Fredericia
Paul Sanders	Aalborg	Fredericia
Paul Jackson	Holte	Horsens
Steven Harris	Glostrup	Horsens
Roy Blanch	Aabenraa	Herning
Richard Bell	Horsens	Vejle
Richard Beal	Charlottenlund	Silkeborg
Kerry Allen	Brønshøj	Silkeborg
Gert Jensen	Esbjerg	Kolding
Lynn Erickson	Herlev	Kolding
Dennis Fairbourn	Næstved	Aabenraa
Don Nelson	Kolding	Esbjerg
Dale Hansen	Kolding	Esbjerg
Maloy Hales	København	Aalborg
Paul Paystrup	Esbjerg	Aalborg
Jens Hansen	Aalborg	Hjørring
Ralph Rasmussen	Amager	Randers
George Petersen	Hjørring	Randers
Thomas Harlow	Herning	Helsingør
Curt Christensen	Ballerup	Valby
Blaine Larson	Valby	Odense
Bill Stinger	Rødovre	Lyngby
Paul Leishman	Aalborg	Frederikssund
Doyle Nielsen	Odense	Hillerød
Stan Stevens	Lyngby	Ballerup
Brent Sorenson	Frederiksværk	Charlottenlund
Norman Andersen	Hillerød	Vanløse
Calvin Freeman	Odense	Rødovre
Warren Olsen	Vanløse	Sønderborg
Gail Jeppesen	Hvidovre	Aalborg
16. december:		
Gloria Parker	Silkeborg	Horsens
Connie Smith	Missionskontoret	Silkeborg
7. januar:		
Marshall Poulsen	Missionskontoret	Roskilde
Loy Pehrson	Roskilde	Aabenraa
Peter Svendsen	Aabenraa	Odense
Steven Rasmussen	Odense	Hillerød

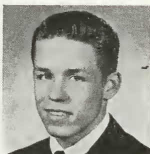
Nye assistenter til missionspræsidenten

Den 14. december er ældste *John Earl Lowe* blevet kaldet som assistent til missionspræsident Don. L. Christensen.

Ældste Lowe er født den 1. november 1945 som søn af Dr. George H. Lowe og Beth F. Lowe, Rochester, Minnesota. Han kom til Danmark den 20. januar 1965 og har arbejdet i Esbjerg, Svendborg, Kolding, Århus, Frederiksberg, Charlottenlund, Odense og Fredericia, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Lowe i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

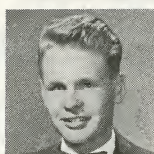

Den 14. december er ældste *Samuel B. Jones* blevet kaldet som assistent til missionspræsident Don L. Christensen.

Ældste Jones er født den 6. august 1945 i Orem, Utah, som søn af Milton og Leone Jones. Han kom til Danmark den 9. november 1964 og har arbejdet på Bornholm, på Amager, i Bagsværd, Hvidovre og Sønderborg og var statistiksekretær på missionskontoret, da han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Jones i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny missionssekretær

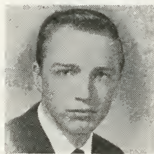

Den 14. december er ældste *Rex Lewis Pitcher* blevet kaldet som missionssekretær i den danske mission.

Ældste Pitcher er født den 30. december 1945 i Logan, Utah, som søn af Mr. and Mrs. J. Marcell Pitcher. Han kom til Danmark den 20. januar 1965 og har arbejdet i Hvidovre, Skive, Århus, Hellerup og Valby, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Pitcher i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny statistiksekretær

Den 14. december er ældste *Chesley T. Blackham* blevet kaldet som statistiksekretær i den danske mission.

Ældste Blackham er født den 19. maj 1943 i Moroni, Utah, som søn af Mrs. Dorothy Blackham. Han kom til Danmark den 4. maj 1965 og har arbejdet i Viborg, Herlev, Holbæk og Helsingør, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Blackham i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er den 17. januar ankommet til den danske mission:

James Randolf Andersen fra Las Vegas, Nevada, beskikket til at arbejde i Nakskov.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

14. december:

Svend-Erik Irvold fra København efter sidst at have arbejdet i Odense.

23. december:

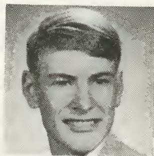
Russell Mouritsen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

John P. Broberg fra Phoenix, Arizona, efter sidst at have arbejdet i Roskilde.

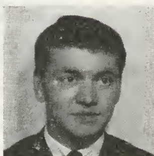
Paul Lyman Smith fra El Cajon, California, efter sidst at have arbejdet i København.

7. januar:

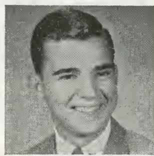
Finn Christensen fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hillerød.

James D. Andersen

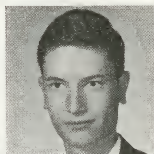
Svend-Erik Irvold

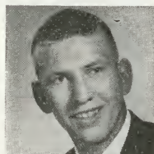
Russell Mouritsen

John P. Broberg

Paul Lyman Smith

Finn Christensen

Meddelelser fra Templet.

»Og lad mig nu forsikre jer, mine højt elskede brødre og søstre, at disse er grundsætninger med hensyn til de levende og døde, som ikke kan forbigås i ligegyldighed, da de berører vor frelse. Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse, som Paulus siger om fædrene, 'at de ikke kan fuldkommes uden os', ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde.« L. & P. 128:15.

HAR DE ALLEREDE PLANLAGT DERES FERIE FOR I ÅR OG I DISSE PLANER INDBEFATTET EN TEMPELUGE TIL FORLØSNING AF DERES AFDØDE SLÆGTNINGE?

Endowment-sessioner finder sted *hver lørdag* i følgende rækkefølge:

1. lørdag	tysk	kl. 8.30
	fransk	kl. 13.30
2. lørdag	tysk	kl. 8.30 og kl. 13.30
3. lørdag	engelsk	kl. 8.30
	tysk	kl. 13.30
4. lørdag	tysk	kl. 8.30 og kl. 13.30
5. lørdag	Sessioner for præstedømmet på forskellige sprog i henhold til tilmelding. *Kun for søskende, som i forvejen har fået deres endowment.*	

Sessionskalender for 1967:

23.—24. marts	tysk (23. marts først kl. 13.30)
28.—31. marts	tysk
3.—6. april	tysk
1.—5. maj	tysk (undtagen 4. maj)
16.—19. maj	tysk
22.—25. maj	svensk
19.—22. juni	hollandsk
4.—7. juli	dansk
10.—13. juli	svensk
17. juli—3. august	tysk (undtagen fredage)
7.—10. august	fransk
14.—17. august	svensk
21.—24. august	finsk
28.—31. august	dansk
8. september	tysk
11. september—6. oktober	Templet lukket
9.—20. oktober	tysk (undtagen fredage)

TEMPELVIELSER (Her opføres kun vielser, der finder sted umiddelbart efter borgerlig vielse):

5. november 1966: Edwin Trueb — Lydia Reithaar, Østfranske Mission.

12. november 1966: Erwin R. Ramml — Elvira Pollnau, Sydtyske Mission.

19. november 1966: Johan Schmidl — Brigitte Mika, Østrigske Mission.

En bøn til alle tempelbesøgende:

a) Enhver familie (ægtepar med børn), som ønsker at blive beseglet, må ubetinget aflevere et maskinskrevet, korrekt udfyldt og kontrolleret familieskema i tempelbureauet.

b) Angående logi:
  1. Anmeld navn, alder, ankomst- og afrejsedag for samtlige personer, der har brug for logi i Zollikofen.
  2. Har De særlige ønsker om logi, beder vi Dem venligst meddele os det.
  3. Har De allerede selv sikret Dem logi, så skriv alligevel til os og meddel, hvor De skal bo.
  4. Alle anmeldelser bedes tilsendt os i to eksemplarer, og personerne opføres i alfabetisk orden.

c) Korrespondance rettes til:
SWISS TEMPLE
3052 Zollikofen/BE
Schweiz.

Alle søskende, nær og fjern, ønskes et godt og velsignet nytår 1967.

Walter og Hermine Trauffer
og tempelarbejderne.

Indbinding af Stjernen 1966

STJERNEN for 1966 kan nu indbindes.

Bogbinderen har givet os et meget fordelagtigt tilbud, nemlig

kr. 20,00 incl. oms.

Denne lave pris forudsætter imidlertid, at et større antal indbindes på én gang ,og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de 14 numre for 1966 til *1. marts 1967.*

Som tidligere år vil indbindingen kunne leveres i følgende farver: *rød, bordeaux, blå, sort, grøn* og *brun.* Hvis intet andet anføres, leveres *brun* indbinding.

Betalingen for indbindingen kan indsendes pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Indbinding«.

NB: *Husk* at rive midtersiderne med »Den danske missions historie« ud af de numre af STJERNEN, hvor den findes, *inden* numrene indsendes til indbinding, idet vi ikke kan påtage os at fjerne dem og opbevare dem for de respektive abonnenter.

9 MAR 1967

Tænker De
på RADIO???

De kan spare 15-25 % ved køb af radio, TV, elektriske husholdningsartikler etc. ved kontant køb.

Reparation og service af alt elektronisk apparatur udføres billigt og samvittighedsfuldt.

Jørn Petersen
Lilletoften 78, Skovlunde
Telf. 91 40 93

Corona TAPET

H. P. BALTZER
Begravelsesforretning
(Vanløse Ligkistemagasin)
Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Gælder det forsikring så

Kender De vor familie-ulykkesforsikring?

Dæk Dem i
DE GJENSIDIGE FORSIKRINGSSELSKABER
DANMARK

gennem **Arne Rytz**
Østerbrogade 41, København Ø.
Telf. TRia 6040

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotelreservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V
TLF. (01) 15 95 80
Ryesgade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66